

சமீப ஆறு

மூலமும் உரையும்

செந்தமிழ் அந்தணர்
புலவர் இரா. இளங்குமரனார்

அழகம் பதிப்பகம்

தமிழ் நூறு (மூலமும் உரையும்)

செந்தமிழ் அந்தணர்
இரா. இளங்குமரனார்

அம்ழ்தம் பத்பகம்

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்	தமிழ் நூறு மூலமும் உரையும்
ஆசிரியர்	இரா. இளங்குமரனார்
பதிப்பாளர்	இ. வளர்மதி
முதல் பதிப்பு	2004
தாள்	11.6 வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	1/16 கிரௌன்
எழுத்து	12 புள்ளி
பக்கம்	12 + 108 = 120
படிகள்	1000
விலை	உரு. 55
நூலாக்கம்	பாவாணர் கணினி 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.
அட்டை வடிவமைப்பு	சரவணன்
அச்சு	வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் 20 அஜீஸ் முல்க் 5வது தெரு ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 6.
கட்டமைப்பு	இயல்பு
வெளியீடு	அமிழ்தம் பதிப்பகம், எ4, மாதவ் குடியிருப்பு, 5, டாக்டர் தாமசு சாலை, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17 தொ.பே : 5518 3162
நூல்கள் கிடைக்குமிடம்	தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2 சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17 தொ.பே : 5538 9712

முன்னுரை

தமிழைப் பற்றிய நூறு பாடல்களையுடையது இத்தமிழ் நூறு.

மதுரை, அரவிந்தர் கண் மருத்துவமனையில் என் இடக்கண் கரும்படலத்தை ஒட்டி இடப்பால் திரண்டிருந்த தசையை அறுத்துக் கட்டுடன், 22-11-83 முதல் 28-11-83 வரை தங்கினேன். கட்டுடன் கண்ணை மூடிக்கிடப்பவன். நூல் ஒத வாய்க்குமோ? நூல்யாக்க வாய்த்தது! உரைநடையினும், பாநடையே அந்நிலையில் யாத்தல் இயல்பும் எளிதும் ஆயிற்று. அந்த ஆறு நாள் கொடையே இந் நூறாம்!

இளந்தைப் பருவம் தொட்டே, இரவுப் பொழுதில் கண்ணைத் திறவாமல் பாவெழுதுவதும் பகற் பொழுதில் படியெடுத்துக் கொள்வதும் என்னுள் ஊன்றிய வழக்காறு! படுக்கைப் பக்கல் தாளும் எழுது கோலும் வைத்துக் கொள்வதே என்றும் நடைமுறை. பழகிப்போன ஒன்று எளிமைப்பட்டு விடுவது இயற்கை தானே!

எழுதுவதில் இடர்ப்பாடு இல்லை எனினும், எழுதுகோல் இடர்ப்பாடு நேர்ந்துவிடும் எழுத்தின் மேல் எழுத்துப் படிவதுண்டு; வரிமேல் வரி படிவ

துண்டு; எழுதிய எழுத்துப்படியாமல் கீறலே இருப்பதும் உண்டு; தாளின் அளவைக்கடந்து புறத்தே போய் விடுவதும் உண்டு; ஆயினும், உந்தும் உணர்வுக்கு ஒரு சிறு தடைப்பாடும் இல்லாமல் வெளிப்படுவதற்குக் கண்ணைத் திறவாமல் எழுதுதல் பெரு வாய்ப்பாம். அகத்தோட்டம் ஒன்றே உந்த அரும்பும் பா, பொருட்சிறப்பினும் உணர்வுச் சிறப்பே மிக்கிருக்கும் என்பது தெளிவு. பாடல் சுவைக்கு மூல ஊற்று உணர்வே யன்றோ!

தமிழ் நூறு சிற்றிலக்கிய வகையுள் ஒன்று. 'சதகம்' என்பது தமிழியற்படி 'நூறு' எனப் பெற்றது. முந்தையோர் 'பதிற்றுப்பத்து' என்றனர். இப்பெயரால் கழக நூல் உண்டு. நூறு பாடல்களைக் கொண்டது அது. பின்னே, 'பதிற்றுப்பத்து' அந்தாதிகள் வெளிப்பட்டன. அந்தாதி என்பது நின்ற பாடலின் இறுதி, வரும் பாடலின் முதலாக வரப் பாடப்பெறுவதாம். அந்நிலையில் இந்நூலும் யாக்கப் பெற்றுள்ளது. இம்முறை அடுத்துவரு பாடலை எடுத்துத்தந்து நலம் செய்யும். மனனம் செய்வார் வரிசையாய்ச் சொல்லவும் உதவும். எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பத்து, இவ்வாறு இயலும் முன்னோடி!

இத்தமிழ் நூறு எளிமையாய், ஓடும் ஓட்டத்தில் இயன்றது. சொல்லறுப்பு, சொற்செறிப்பு என்பவை பெரும்பாலும் இன்றிச் சொற்சீரே அமைய யாக்கப் பெற்றது. மிக மிக அருகிவரும் அருஞ்சொற்களும்,

இட அமைதியால் பொருள்காண இடர் தாராததாய் அமைந்துள்ளன. எளிய சொல்லாட்சியே எனினும் ஊன்றி உணரத்தக்க குறிப்புகளும் உள்ளுறையாக உண்மையைத் தோய்ந்து கற்போர் அறிவர்!

தமிழின் சிறப்புகள் பலப்பல குறிக்கப்பெறுகின்றன. வரலாற்றுச் செய்திகள் சில சுட்டப்பெறுகின்றன. இலக்கிய ஆர்வலர்கள், தாமே இவற்றை அறிந்து கொள்ள இயலும்! எனினும் வேண்டும் குறிப்புகளும் இடம் பெறச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இக்காலத் தமிழ் மக்களும், கல்வித் துறையாரும், ஆட்சியாளரும் செய்யத்தக்க பணிகள் சில குறிக்கப்பெறுகின்றன. மொழியால் தமிழர் ஒன்றுபடுதல் (87, 88) மொழித்திறம் வல்லாரைக் கலந்து ஆய்ந்த பின்னரே மொழித்துறையில் அரசு தலையிடல் (63, 64) மொழியைப் பேணி வளர்க்கத்தக்க வழிமுறைகள் (94) மொழிக் காவல் வேண்டல் (75) மொழித் தணிக்கையமைப்பின் இன்றியமையாமை (79) வழிபாட்டு மொழியும் ஆட்சி மொழியும் இசைமொழியும் பயிற்று மொழியும் தமிழாகவே இருத்தல் (65, 72) என்பவை அவற்றுள் சில.

நூல் தோன்றிய சூழலுக்கு ஏற்பக் “கண்ணே மணியே கண்மணியே” எனத்தொடங்கித், “தமியேன் கண்ணே கண்மணியே” என முடிகின்றது. நூலின் இறுவாயும் எழுவாயும் இவ்வாறு இயைதல் மண்டலிப்பு ஆகும்.

நூற்பாடல்கள் நூறும், வாழ்த்து, நூல் வருநிலை, அவையடக்கு என்னும் தலைப்பில் வரும் பாடல்கள் மூன்றும் ஆகிய எல்லாம், அறுசீர் மண்டிலப்பா (அறு சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்) வகையின. 'மாமாகாய் மாமாகாய்' என்னும் யாப்புரவின இயல்பாய்ப் பொருள் விளங்கும் பாக்கள் எனினும் சிற்சில விளக்கம் கருதித் திரட்டுரையும் எழுதப்பட்டதாம்.

இந்நூறு கற்பார் கையில் தவழ்ச் செய்யும் செம்மல் செய் நேர்த்தியர் திருவாட்டி. இ. வளர்மதியர்க்கு நன்றி பெரிதுடையேன்.

இரா. இளங்குமரன்

பதிப்புரை

“ஆய்வு, ஆராய்வு இரண்டும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள். ஆய்வு என்பது பொதுமக்கள் வழக்கில் உள்ள சொல்: கீரையாய்தல், கொத்தவரை ஆய்தல் என்பவை கீரையிலும், கொத்தவரையிலும் கொள்ளுவ கொண்டு, தள்ளுவ தள்ளலாம் செயற்பாட்டைக் குறிப்பதே.

ஆய்தம் ஓர் எழுத்து. தமிழ் எழுத்துகளிலேயே நுண்ணிய ஒலியுடையது ஆய்தமாகும். அந்த ஆய்த ஒலியினும் குறுகிய ஒலியுடையது ஆய்தக் குறுக்கமாகும். ஆதலால், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ஆய்தம் என்பது உள்ளதன் நுணுக்கம் என்று கூறியுள்ளார்” இவ்வாறு ஆய்வு பற்றி விரிவாக ஆழமாக ஆய்ந்து சொல்பவர் அரிய பெரிய ஆய்வுகள் பலவற்றை வழங்கியுள்ள ஐயா இளங்குமரனார், ஆய்வாளர்கள் அத்துறையில் ஆழப் பதியவும், அகல உழவும், எண்ணிய அரிய ஆய்வுகள் பலவற்றைப் பல்வேறு நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளார்.

திருக்குறள் தொடர்பாக மட்டும் நாலாயிரம் பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட அறுபது நூல்களைச் செய்தவர். பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். புதுத் தமிழ் வளர்ப்பாளி, கலைச்சொல்லாக்கி. இளைய தலைமுறைக்கான தேவைகளை உணர்ந்து அவர்களின் வாழ்வைப் பண்படுத்தத் தக்க நூல்களை தம் வாழ்நாள் முழுதும் ஓயாது, ஒழியாது ஆக்கி வருபவர். அவர்தம் படைப்புகள் பலவற்றையும் ஒருங்கு திரட்டி ஒரே வேளையில் பற்பல சுவடிகளாக ‘அமிழ்தம் பதிப்பகம்’ வழங்கும் வாய்ப்பை எண்ணி மட்டிலா மகிழ்ச்சி அடைகிறது. மேலும் மேலும் ஆய்வாளர்களுக்கு

அருந்துணை புரியும் அந்நூல்களை வெளியிட விரும்பிக்
காத்திருக்கிறது.

இந்நூல்கள் தமிழ்மொழியின் மரபையும், பரப்பை
யும் புலப்படச் செய்வன. ஊரும், உலகமும் சொந்தம்
கொண்டாடத்தக்கன. இப் பெரும்புலவரின் நூல்களைக்
கற்பதின்வழி பண்பாடு காக்கும் படிப்பாளிகளாக, தமிழர்
பெருமையை நிலைநிறுத்தும் தலைவர்களாக இன்றைய
இளைஞர்கள் உருவாக முடியும் என்று நம்புகிறோம்.

கற்கின்ற இருபாலீர்!

தமிழ்நாட்டின் கண்ணொப்பீர்

கனியி ருக்க

நிற்கின்ற நெடுமரத்தில்

காய்கவர நினையாதீர்

மூது ணர்வால்

முற்கண்ட எவற்றினுக்கும்

முதலான நந்தமிழை

இகழ்த லின்றிக்

கற்கண்டாய் நினைத்தின்பம்

கைக்கொண்டு வாழ்ந்திடுவீர்

நன்றே என்றும்.

எனும் பாவேந்தர் வரிகளை நெஞ்சில் நிறுத்துவீர்!

இப்பணியில் துணைநின்று என் வாழ்விலும்
தாழ்விலும் முழுப் பங்களிப்புச் செய்கின்ற உடன் பிறவா
இளவல்கள், அ. மதிவாணன், கி. குணத்தொகையன்
ஆகியோர்க்கு நன்றியுடையேன்.

என்றும் நன்றிக்குரியோர் : திருவாளர்கள் குப்பு
சாமி, சரவணன், கலையரசன், பிரியா, பட்டு; அமுதோன்,
விசயன், இனியன், கிட்டான்; மா.து. ராசுகுமார், மு. வையா
புரி, ஸ்ரீ. பிரேம்குமார், லோ. கலையரசி, கோகிலா;
தனசேகரன், எம்.கே. எண்டர்பிரைசஸ், வெங்கடேசுவரா
ஆப்செட், குமரேசன், நா. வெங்கடேசன்.

- பதிப்பாளர்

உள்ளுறை

தமிழ் வாழ்த்து	1
நூல் வரவு	2
அவையடக்கு	3
1. தமிழ்த்தாய் விளிப்பு	4
2. நயப்பின் நயப்பு	5
3. அழியாப் பேறு	6
4. காவல் திறம்	7
5. மலரா மலர்	8
6. ஒப்பிலாத் தேட்டு	9
7. வளப்பெருக்கு	10
8. கணிப்பருமை	11
9. ஆலமர் வித்து	12
10. அருமையுள் அருமை	13
11. அருளிப்பாடுகள்	14
12. பல்வளம்	15
13. மொழிப் பெருமை	16
14. உரிமை அருளல்	17
15. உவமை இன்மை	18
16. என்றும் துணை	19
17. தமிழ் ஏடு	20
18. ஊட்டி வளர்த்தல்	21
19. உலக முதன்மொழி	22
20. தொண்டர் பெறும் பேறு	23

21. ஒரு கரணியம்	24
22. தாயினும் தாய்	25
23. வளப்பேறு வாய்ப்பு	26
24. பற்றாட்டு	27
25. பிரிவிலாப் பெருநிலை	28
26. பெயரும் பெருவாழ்வும்	29
27. மூலப்பழமை	30
28. மூலவளம் மொழிவளம்	31
29. இன்ப நிலையம்	32
30. நினைக்க இனித்தல்	33
31. நிலைத்த நிலை	34
32. தனிமை இன்மை	35
33. துறவோர் துறவாதது	36
34. இரத்தல் இழிவு	37
35. இரத்தல் அழகு	38
36. மொழி நிலைகள்	39
37. தென்னன் தமிழ்	40
38. நறுந்தமிழ் நன்மணம்	41
39. எங்கும் காணா இனியமழலை	42
40. அமுத மகவு	43
41. கலையின் முடி	44
42. விளக்கமே விடிவு	45
43. பீடும் பெயரும்	46
44. பருவப் பொருத்தம்	47
45. பேனும் பெருமாளும்	48
46. களஞ்சியத்துக் கைப்பொருள்	49
47. வீரர் திருத்தகை	50
48. பாவலர் பரிசு	51
49. சுடரும் வாழ்வார்	52

50. புனைகதையர் பொல்லாங்கு	53
51. வரிசைத் திறம்	54
52. ஐந்திணை வளம்	55
53. பாடு புகழே புகழ்	56
54. இயற்கை மொழி	57
55. சொற்கவை	58
56. கழகச் சான்றோர்	59
57. ஒலி நலம்	60
58. கடைத்தேற்றும் கனிவு	61
59. எம்மைக்கும் இனியகனி	62
60. காதல் பொருள்	63
61. கட்சிப் பொதுப் பொருள்	64
62. வயிறோரிடம் நெஞ்சோரிடம்	65
63. சீரறியாச் சீர்திருத்தல்	66
64. மொழியறியார் மொழித்திட்டம்	67
65. தீந்தமிழ், கோயிலுக்குத் தீட்டு	68
66. உணர்விலா என்புதோலர்	69
67. உணர்வு உணர்வாளர்க்கே	70
68. மொழிக்கேடரை அறிதல்	71
69. தமிழ்ப் புணர்ப்பு	72
70. பொருட் பகுப்பு	73
71. எண்ணிலா இழப்பு	74
72. கேட்குஞ் செவிடர்	75
73. இனமானம் பேணல்	76
74. எழுத்தில் இனப்பிரிவு	77
75. மொழிக் காவல்	78
76. பொருட் பெருக்கம்	79
77. தாழ்மையுள்ள தமிழ் மாணவர்	80
78. பொதுமை நலம்	81

79. தணிக்கை அமைப்பு	82
80. வளமார்ந்த திறவோர்	83
81. தொண்டர் சீர்	84
82. நட்பின் தலைப்பாடு	85
83. தனித்தமிழ்	86
84. பாவகைகள்	87
85. பாக்கள் பிறப்பிடம்	88
86. பாடிய பெருமக்கள்	89
87. போர்க்கேடு	90
88. மொழியால் ஒன்றுபடல்	91
89. சொல்வளம்	92
90. எதிர்கால ஏற்றம்	93
91. சொற்பொருள்	94
92. மணியும் பதரும்	95
93. அறிதோறும் அறியாமை	96
94. பேணி வளர்க்காமை	97
95. புதுமை வளம்	98
96. பலதிறப் பாடல்கள்	99
97. ஆண் பெண் இணை	100
98. அருமைப் பாடுகள்	101
99. மொழிபேணார் நிலை	102
100. வாழ்வார் தகவு	103
தமிழ் நூறு பாடல் அகர நிரல்	104

நூல் முகம்

தமிழ் வாழ்த்து

நீல வானின் உயரத்தை
நெஞ்சம் கவரும் நிலப்பரப்பைக்
கோலக் கடலின் ஆழத்தைக்
குன்றத் தமைந்த பேருரத்தைச்
சாலத் துளிக்கும் பனிநீரைச்
சாந்தில் தொடுத்த தீந்தேனை
மூலச் சொல்லாய் முகிழ்த்தோங்கும்
முன்னைத் தமிழே வாழியவே!

உரைவிளக்கம்:

தமிழ்ச் சொல்லின் உயர்வு, விரிவு, ஆழம், வன்மை, மென்மை நறுமை வேர்ம்மை முன்மை ஆய வற்றை எடுத்துக் கூறுவது இவ்வாழ்த்து. வானின் உயரம், நிலத்தின் விரிவு, கடலின் ஆழம், மலையின் ஆற்றல், பனியின் மென்மை, சாந்தின் நறுமையொடு கூடிய தேனின் இனிமை வேர்நிலை அடிச்சொல் என்பன ஒவ்வொன்றும் உவமையுற அமைந்துள்ளன.

நூல் வரவு

விழியில் வளர்ந்த தசையரித்து
 வெளிச்சம் காக்க அமைவுற்றேன்;
 மொழியின் பற்று முண்டெழும்ப
 மொழிந்தேன் இந்தத் தமிழ்நூறு!
 வழியுந் தேனாய் இன்றேனும்
 வாய்க்குப் புளிக்கா தென்பதனால்
 பொழிந்தேன் அறுசீர் மண்டலிப்பாப்
 பொருந்தத் தொடுத்தேன் கண்மணியே.

(உ-ம்):

கண்படலத்தில் அறுவை செய்ய நேர்ந்தது. அப் பொழுதில் பார்க்கவோ படிக்கவோ இயலாமல் ஆறுநாள்கள் கண்கட்டுடன் படுக்கையில் இருந்தேன். ஓயாப்பணியாளன் ஓய்ந்திருக்கக் கூடுமா? அவ்வோய்வே தண்டனையாகிவிடும் அல்லவோ! அத்தண்டனையை நீக்க வழியென்ன? தமிழன்னையை நினைந்து இன்புறுதலினும் பிறிதொன்று இல்லையே! பாராமல் நினைக்கலாம்! உதடு அசையாமல் நினைக்கலாம். கண்ணை மூடிக்கொண்டு எழுதும் பயிற்சி இளமைமுதலே ஏற்பட்ட பயனையும் போற்றலாம். இவ்வகையில் இந்நூல் வரவாயிற்று.

அவையடக்கு

கண்ணை மூடித் தனிக்கிடந்து
 காணா தெழுதும் பாடலிவே
 பண்ணை இசையைப் பாநயத்தைப்
 பாரார் உண்மைத் தெளிவுடையார்;
 கண்ணைக் கட்டி விளையாடும்
 காதல் இளையர் கைவயத்தே
 நண்ணு பொருளும் நழுவாமல்
 நாடி வந்து வாய்த்திடுமோ?

(உ-ம்):

கண்ணைக் கட்டித் தொட்டு விளையாடும்
 விளையாட்டு உண்டு. ஆளைத் தொடுதற்குப் பதில்
 மரத்தைத் தொட்டாலும் எவரும் குறை சொல்லார்.
 ஏன், அவரும் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு தொட
 வரும் போது இடர்ப்படத் தானே செய்வார். தொடவரு
 வானுக்கும் தொடப்படுவானுக்கும் இடை வெளி ஓர்
 அளவே எனினும் தொடக்கூடாமல் தப்புதலுக்கு
 நேர்ந்துவிடுமே! அதுபோல் கண்ணைக் கட்டிக்
 கொண்டு எழுதும் எழுத்திலும் கருத்தாழம் இல்லாமல்
 போகலாம். பெருஞ்சுவை இல்லாமலும் போகலாம்!
 ஆதலால் அக் குறை கண்டு கண்ணொளியும் கனிவும்
 உடையார் குறைகூறமாட்டார். நூலுக்குத் தக்க அவை
 யடக்கம் கண்கட்டி விளையாடுதல்.

தமிழ் நூறு

1. தமிழ்த்தாய் விளிப்பு

கண்ணே! மணியே! கண்மணியே!
கனியே! தேனே! கற்கண்டே!
பண்ணே! இசையே! பழக்கூட்டே!
பாகே! சுவையே! பனிக்கூழே!
எண்ணே! எழுத்தே! ஏரணமே!
ஏரார் வளமே! இன்னமுதே!
உண்ணோர் உயிரே! உயிர்க்குயிரே!
ஒளியே! உரிமைத் தமிழ்த்தாயே!

(உ-ம்):

கண்ணறுவைப் போதில் பாடப்பட்ட நூல் ஆதலால், தொடக்கம் கண்ணே! மணியே! கண்மணியே எனத் தொடங்கியது. மொழியே நம் விழி ஆதலால், கண்ணே என விளிக்கத் தொடங்கியது தக்கதாம். அன்றியும் தமிழைத் தாயாய், தெய்வமாய், அரிய அரிய பொருள்களாய் மேலே சொல்லப்படும் விளிகளுக்கெல்லாம் முதல் விளிப்பு மட்டுமன்றி மூவிளிப்புமே கண்விழி - கண்ணொளி சார்ந்து நின்றமை சீரிதாம்.

இப்பாடல் முற்றும் விளிகளாகவே அமைந்தமை புது மரபாகும். இப்புது மரபு தாலாட்டு வழிப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

2. நயப்பின் நயப்பு

தாயே! தாயின் தனித்தாயே!

தவத்தால் பெற்ற தனிவாழ்வே!

வாயே! வாயின் வளமொழியே!

வையம் துலக்கும் வனப்புடையாய்!

பேயேன் வாழ்வைப் பெருவாழ்வாய்ப்

பிறங்க வைக்கும் பெருந்தக்காய்!

நாயேன் உன்னை நயவேனேல்

நயப்பார் எவரே எனையம்மா!

(உ-ம்):

தாயே என முடிந்தது முதற்பாட்டு. அச்சொல்லே முதற் சொல்லாகத் தொடங்குகிறது இவ் விரண்டாம் பாட்டு. தாய் பெற்ற அன்னை. இவ்வன்னையோ அன்னையர்க் கெல்லாம் மொத்தமாக அமைந்த பேரன்னை. அதனால் தாயின் தனித்தாயே எனப்பட்டாள். தனி=ஒப்பற்ற. வாய்-உறுப்பு; வாய்ப்பு. உலகை அறியவைத்தவள் ஆதலால் வையம் துலக்குபவள் எனப்பட்டாள். பிறங்க=விளங்குமாறு; என்னை எவரேனும் விரும்பினார் எனின் அவர் விரும்புதல் உன்னை நான் விரும்புகிறேன் என்பதாலேயேயாம். அது 'நயவேனேல் நயப்பார் எவரே எனை' என்பது.

3. அழியாப் பேறு

அம்மா! உன்றன் அரவணைப்பால்,
 அழியும் வாழ்வை அழியாமல்
 செம்மாந் திருத்திச் சென்றவர்கள்
 செப்பும் அளவிற் கிலையன்றே!
 இம்மா நிலத்தின் மொழிக்கெல்லாம்
 இனிய முதலே! இசைவாழ்வே!
 செம்மா துளையின் சொல்லரசி!
 சேயின் வாழ்வு தாய்க்கன்றோ!

(உ-ம்):

அம்மா எனமுடிந்தது முன்பாட்டு. இப்பாட்டு 'அம்மா' என்றே தொடங்கியது. தமிழாய்ந்தும் தமிழுணர்ந்தும் வாழ்ந்தவர் வரலாறு தமிழோடு தமிழாக வாழ்கின்றது. தமிழ் மண்ணில் இவர்கள் மட்டும் தாமா வாழ்ந்தனர்? மற்றையோர் வாழ்வு வரலாற்றில் இடம் பெறாமை ஏன்? அவர்கள் தமிழாகி விடவில்லை என்பதே காரணம். தாய்தந்த வளம் சேய்க்கு என்ன செய்தது? சேயை அழியா வாழ்வில் வைத்தது.

மாநிலம் = உலகம். உலக முதன் மொழி தமிழே என்பது பாவாணர் நூல்! அறிஞர்கள் முடிபுமாம்.

4. காவல் தீறம்

அன்றோ டின்றும் என்றென்றும்
 அம்மை அப்பன் எல்லாமாய்
 நன்றோ தீதோ அசைக்காமல்
 நயந்து காக்கும் தமிழன்னாய்!
 ஒன்றோ டொன்று சார்பாகி
 ஒன்றும் வாழ்வே வாழ்வென்றால்
 குன்றா வளமை உனையானோ
 குலவும் வண்டு நீமலரே!

(உ-ம்):

எக்காலமும் எல்லாருமாய் எல்லாருமாய்
 இருப்பது தமிழே என்பதைக் குறிப்பது முன்னிரண்டு
 அடிகள். நன்மையும் அசைக்கும்; தீமையும் அசைக்கும்;
 அசையா மலையாம் நிலையைத் தமிழ் மெய்யறிவே
 ஆக்கும் என்பது இரண்டாம் அடியின் பொருள்.
 வாழ்வு என்பது ஒன்றைச் சார்ந்து ஒன்றோடு ஒன்று
 ஒன்றி இருப்பதாகும். அவ்வகையில் எனக்கும் தமிழே
 உனக்கும் உள்ளசார்பு, நீமலராக உள்ளாய்! யான்
 தேனீயாக உள்ளேன்.

குலவுதல் = வளைய வளைய வருதல்.

5. மலரா மலர்

மலரே! மணமே, மிகவுற்றாய்;
 மலியும் தேனும் மிடைவானாய்;
 பலரும் பாடும் வாழ்வுற்றாய்;
 பரவும் தெய்வப் பொருளானாய்;
 மலரும் மலராய் மலராமல்
 மலர்ந்த தமிழாம் நறுமலரின்
 இலகும் மணமும் இன்தேனும்
 என்றும் உன்னால் பெறலுண்டோ?

(உ-ம்):

மலர் சிறந்ததே; மணமும் தேனும் உடையதே; பலப்பலர் உள்ளங்களையும் கவர்ந்து பாடுபுகழும் பெற்றதே. ஆனால் மலராக மலராமல் மலர்ந்த தமிழ் மலர் உள்ளதே அதன் மணத்தையும் தேனையும், “பொழுதில் தோன்றி பொழுதில் மடியும்” மலர் கொள்ள முடியுமோ? என்றும் மாறா மணமும் குன்றாச் சுவையும் கொண்டது தமிழே ஆகும்.

மலிதல் = மிகுதல்; பரவுதல் = வழிபடுதல்; இலகும் விளங்கும்.

6. ஒப்பில்லாத் தேட்டு

உண்டோ உனைப்போல் ஓரசி?

உண்டோ உனைப்போல் ஓரழகி?

உண்டோ உனைப்போல் பேறமைந்தார்?

உண்டோ உனைப்போல் பெருவாழ்வர்?

உண்டோ உண்டோ உனைப்போல

உண்டுண் டுள்ளம் தெவிட்டாத

வண்டோ லிட்டு வளஞ்சேர்த்து,

வைத்துப் போற்றும் தேன்தேட்டே?

(உ-ம்):

தமிழரசி போலும் ஓரசியும் உண்டோ?
 தமிழழகி போலும் ஓர் அழகியும் உண்டோ? தமிழ்
 கொண்ட பேறுகள் போலும் பேறுகள் பெற்ற பேற்றா
 ளரும் பெருவாழ்வரும் உண்டோ? தமிழைப் போலக்
 கால மெல்லாம் சுவை வல்லாரால் உண்ணப்பட்டு
 என்றும் தெவிட்டாமல் திளைக்கச் செய்து வரும்
 தேனாகிய தெய்வத் தேட்டு உலகில் ஒன்று உண்டோ?

ஒலிட்டு = ஒலித்து. தேட்டு = தேடிவைத்த தேன்
 வளம்.

7. வளப்பெருக்கு

தேட்டில் சிறந்த தேட்டே! உன்
 தேட்டில் திளைத்து விட்டறியார்
 ஏட்டில் கோடி எடுத்தெழுதி
 எய்த்தார்; எய்யா எண்ணத்தால்,
 காட்டில் மலையில் கடற்காலில்
 காற்று வெளியில் கலந்தொலித்தார்;
 பாட்டில் பயிலும் பசுங்கிள்ளாய்!
 பாருன் வளத்தைக் கணிப்பாரார்?

(உ-ம்):

தேனில் சிறந்த தேனாக இருப்பவளே, உன்
 இனிமையில் தோய்ந்து அதனை விடாமல் பற்றிக்
 கொண்டவர்கள் உன்னைப் பற்றி எழுதி எழுதித்
 தளர்ந்தாரே அல்லாமல் முடித்தார் அல்லர். அவர்கள்
 காடு, மலை, கடல் வயல் என நானிலத்தும் பாடிய
 பாடல்களில் வாழும் பசுங்கிளியே உன் வளத்தை
 அளவிட முடியாதாம்!

எய்த்தல் = இளைத்தல், சோர்தல். கணித்தல் =
 கணக்கிடல்.

8. கணிப்பருமை

கணிக்க வல்லார், விண்மீனைக்

கணித்தா ரேனும் நின்நூலைக்

கணிக்க வகையார் கண்டார்கள்?

கண்ணே! கண்ணின் கருமணியே!

பிணிக்கும் அன்பால் வெளிப்பட்ட

‘பிள்ளைத் தமிழ்’ எண் ணாயிரமேல்

கணிக்க உண்டோ நீபெற்ற

கனிப்பா கையை நூலெல்லாம்?

(உ-ம்):

வானை அளந்து விண்மீனை எண்ணிச் சொல்ல வல்லாரும் நின் நூல்களை எண்ணிச் சொல்ல வல்லாராக இருந்ததிலர். உன்மேல் கொண்ட உள்ளார்ந்த பற்றுமையால் பாடப்பட்ட பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்கள் மட்டும் எண்ணத்தக்க ஆயிரமாம் - எண்ணாயிரமாம் என்னில் இன்னும் விரிந்த இலக்கியங்களை யெல்லாம் எண்ணி உரைப்பவர் எவர்?

எண்ணாயிரம் = இரட்டுறல் (சிலேடை).

கனிப்பாகு = சுவை கனிந்த பாகு.

9. ஆலமர் வித்து

நூலும் ஒன்றோ திருக்குறளே?
 நூறு பத்தும் முந்நூறும்
 சாலும் முப்பான் பெருநூல்கள்
 சமைந்த ஒன்றே திருக்குறளாம்!
 ஏலும் அடிதாம் இரண்டேனும்,
 ஈரா யிரமாய் நெடுமாலாம்;
 ஆலின் விதையாம் அசைதானும்
 அருமா வளமாம்; அளப்பாரார்?

(உ-ம்):

திருக்குறளை ஒருநூல் என்பார். ஆனால், அது, ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது நூல்கள் என்பதே உண்மையாம். ஒரு குறளின் அடி இரண்டே என்றாலும் இரண்டாயிரம் அடிகளாய் நீண்டு விரிந்து படர்ந்த ஆலமரம் போல்வதாம். ஒவ்வொரு அசையும் ஆலம்பழத்தின் விதையைப் போன்றது. ஆதலால் அதன் வளத்தை அளவிடுவார் அரியராம்.

ஏலும் = பொருந்தும். அரு மா வளம் = அரிய பெரிய வளம்.

10. அருமையுள் அருமை

அளக்க அறியா அளவைநீ!

அள்ளக் குறையா அமுதம்நீ!

விளக்கத் தொலையா விரிவான்நீ!

விள்ள இயலா விழுப் பொருள்நீ!

துளக்க அசையா மலையம்நீ!

தொடரத் தொலையா விரைவாய்நீ!

பிளக்க ஒண்ணாப் பெரியள்நீ!

பேசாப் பொருளும் நீயம்மா!

(உ-ம்):

தமிழாம் தாயே, நீ அளக்க இயலாத அளவினை உடையாய் அள்ளிக் கொள்ள இயலாத குறையா அமுதம் நீ; விளக்கிக் கூறஇயலாத விண்ணகம் போன்ற வள் நீ; உண்டு முடிக்கவோ உரைத்து முடிக்கவோ இயலாத சீரிய பொருள் நீ. அசைக்க அசையாத மலைபோன்றவள் நீ; விரைந்து வருவாரும் தொடுதற்கரிய விரைவுடையவள் நீ; எவராலும் விளக்கிச் சொல்ல முடியாத முது பெரியவள் நீ; பேசவைத்த நீ, பேசுவாரால் பேசமுடியாப்பொருளாக இருப்பவள்.

துளக்கல் = அசைத்தல்.

11. அருளிப்பாடுகள்

நீயே என்னை உணர்வித்தாய்!

நீயே உலகை அறிவித்தாய்!

நீயே இறையைத் தெளிவித்தாய்!

நீயே இறையாய் நிலைப்புற்றாய்!

நீயே உயிராய் உயிர்க்குயிராய்

நேர்ந்தாய்! தமிழே! தண்ணமுதத்

தாயே! இன்பத் தனிமுதலே!

தந்தாய் அருளால் தமிழியலே!

(உ-ம்):

தமிழே தண்ணிய அமுதமாக விளங்கும் தாயே இன்பத்தின் ஒப்பற்ற மூலமே நீயே என்னை உணர்ச்சி செய்தாய்; நீயே உலகியலை அறிவித்தாய்; நீயே இறை நிலை ஈதென அறிவித்தாய்; நீயே இறையாக நிலை பேறுற்றாய்; நீயே உயிராகவும், உயிர்க்கு உயிராகவும் அமைந்தாய். தமிழியல் ஈதென வழங்கிய வண்மையள் நீயேயாம்.

தமிழியல் = தமிழின் இயற்கையோடு இயைந்த தன்மை.

12. பல்வளம்

இயலில் இனித்தல் போதாதென்
 றிசையில் இசைத்தாய்; அன்னதுவும்
 செயலில் சிறக்க மிகவிழைந்து
 சிறந்த கூத்தில் செறிவானாய்;
 அயலில் தனித்தோர் உவப்புறவும்
 அவர்தம் உள்ளுள் அமுதானாய்;
 உயருங் கிள்ளை குயில்மயில்கள்
 ஒன்றாய் இயைந்த ஒண்மொழியே!

(உ-ம்):

பேசும் கிளியும் பாடும் குயிலும் ஆடும் மயிலும்
 ஒன்றாக இணைந்த உள்ளொளியாம் தமிழே, நீ
 இயற்றமிழாய் உரையாடலில் இனிமை செய்தாய். இது
 போதா தென்று இசைத் தமிழ்ப் பாடலால் இனித்தாய்;
 அவ்விசையும் இயக்கத்தால் சிறக்கக் கூத்து (நாடகம்)
 ஆனாய்; எவரும் அற்று அப்பாலாய் இருப்பாரும்
 எண்ணித் திளைக்கத்தக்க அமுதமாக அமைந்தாய்!
 இவையெல்லாம் எங்கள் பேறேயாம்.

கிளி - இயற்றமிழ்; குயில் - இசைத்தமிழ்; மயில் -
 நாடகத்தமிழ்.

13. மொழிப் பெருமை

மொழியின் பெருமை மொழிபவர்கள்
 மூடர் என்று மொழிபவரோ,
 மொழியின் பெருமை வாய்க்காத
 மூடமூடர் எனலேயாம்;
 வழியின் பெருமை, வாழ்வாலாம்
 வளத்தின் பெருமை எல்லாமும்
 மொழியின் பெருமை என்பதனை
 மூங்கை கூட அறிந்திடுமே!

(உ-ம்):

மொழியின் பெருமை பற்றிப் பேசிக் கொண்
 டிருப்பவர் மூடர் என்று சொல்பவர்கள் உண்டு.
 அவர்கள் மொழியின் பெருமை இல்லாத - மொழியின்
 பெருமை அறியாத - பெருமூடர் ஆவர். நாம் தோன்றிய
 வகை, வாழ்ந்தவகை, வாழ்வுப்பேறு என்பவை எல்லா
 மும் மொழியின் பெருமையால் அமைவன அல்லவோ!
 மொழியறியா ஊமை கூட இதனை உணரமுடியுமே.

மூங்கை - ஊமை. மூக்கொலியால் பெற்ற பெயர்
 மூங்கை. மூசுதல் = ஒலித்தல்.

14. உரிமை அருளல்

மேரு மலையின் மேம்பட்ட
 மேதை என்று சிலர்ப்புகழ்வார்;
 மேரு மலையின் மேம்பட்ட
 மேதை என்னக் கண்முன்னே
 யாரும் அறியப் பாவாணர்
 அமைந்தார்; அவரே சொல்லாய்வுக்
 கோரும் துணையென் றெனையழைக்க
 உரிமை யளித்தாய் நீயன்னாய்!

(உ-ம்):

பனிமலையினும் உயர்ந்த அறிவாளர் என்று சிலர் பாராட்டப்படுவர். அவருள் தமிழுலகம் கண்முன்னே கண்டு களிப்புற வாழ்ந்தவர் மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர். அவர்தம் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பகர முதலிப்பணிக்குத் தக்கான் என்று அழைக்கும் பேறு எனக்கு வாய்த்தது என்றால் அன்னையே நீவழங்கிய உயரிய தகுதி அல்லவோ அது!

மேருமலை = பனிமலை (இமயம்). அகரமுதலிகளில் இடம் பெறாத சொற்களைத் தொகுத்துத் தரும் பணிக்காக அழைத்தார் பாவாணர்.

15. உவமை இன்மை

அன்னை அடிக்க அழகுழந்தை
 ‘அன்னா’ என்னல் கண்கூடே!
 அன்னை! உன்னை அடைவாய்
 அறிவன் வறுமை நோய்கட்குத்
 தன்னை இரையாய்த் தந்தாலும்
 தன்னை மறக்கும் வேளையிலும்
 உன்னை மறந்தான் இலையம்மா!
 உனக்கோர் உவமை இலையம்மா!

(உ-ம்):

தாய் தன் குழந்தையை அடிக்கும்போதும் அடிப்பவர்தாயே என நினையாமல், அம்மா என்றே கூக்குரலிடும். அதுபோல் அம்மா உன்னையே பற்றிக் கொண்ட பற்றாளர் தீரா வறுமைநோய்கட்கு ஆட்பட்டாலும், தம் இறுதி மூச்சு இருக்குமளவும் உன்னை மறந்தார் அல்லர். அதனால் உனக்கு உவமை சொல்ல இயலா உயர்வுடையை அம்மா.

“அடித்தபோதும் அன்னா என்னும் குழவி போல” என்பது நம்முன்னவர் மொழி.

16. என்றும் துணை

அம்மை என்னும் சொல்தந்த
 அம்மை மறைந்தார்; அவர்மொழிந்தே
 எம்மை ஆண்ட தந்தையரும்
 இயற்கை எய்திப் போய்விட்டார்;
 இம்மைத் துணையாய் வாய்த்தவரும்
 இடையே பிரிந்து போய்விட்டார்
 மும்மைத் துணையாய் முழுதானாய்
 மூத்த தமிழே! நீயேதான்!

(உ-ம்):

அம்மா என்னும் சொல்லைச் சொல்லித்தந்த
 அம்மா இதுகால் இல்லை. அவர், இவர்தாம் அப்பா
 என்று அடையாளம் காட்டிய அருமைத் தந்தையாரும்
 இல்லை. இனிய வாழ்வுத் துணையாக வாய்த்த
 துணைவியாரும் முழுவாழ்வுக்கும் துணை நிலலாமல்
 இடையே இயற்கையுற்றார். ஆனால் தாயாய்,
 தந்தையாய், என்றும் துணையாய் முழுதாக இருப்பவள்
 அம்மா நீயே ஆம்.

இம்மை = இப்பிறப்பு. 1955இல் எம் தந்தை
 படிக்கராமரும், 1966இல் அன்னை வாழ்வந்தம்மை
 யாரும் 1977இல் துணைவி செல்வத்தம்மையாரும்
 பிரிந்தமை நினைந்தது இது.

17. தமிழ் ஏடு

தானே பிறந்து வளர்வாகித்
 தானே காய்ந்து மடிகின்ற
 ஏனை ஏடு போலாமல்
 எழிலார் தமிழே டிவ்வுலகம்
 தானே வாழும் காலமெலாம்
 தானும் வாழும் பேறெய்தத்
 தேனேய் தமிழே! நீயருளித்
 தெய்வப் பேற்றில் வைத்தனையால்!

(உ-ம்):

ஒருபனை ஏட்டின் நிலையென்ன? வெண்மை யாய் - பசுமையாய் - பொன்மையாய் நிறம் காட்டி மண்ணிலோ நீரிலோ நெருப்பிலோ மடிந்துபோகும் நிலை அதற்கு உண்டு. ஆனால், அம்மா உன்னை எழுதிய ஏடு உலகம் வாழும் நாளெல்லாம் தானும் வாழும் அழியாப் பேறு பெற்றது எதனால்? நீ அழியாத தெய்வ நிலை அருளிய பேற்றாலேயே ஆகும். எழுதப் பட்ட ஏடு, படி எடுப்பால் வாழ்ந்ததும் அச்சேறியதால் வாழ்வதும் கண்கூடு.

தேன் ஏய் = தேன்போன்ற.

18. ஊட்டி வளர்த்தல்

ஆலம் பழத்துள் அணுவுயிராய்
 அரும்பிக் கிடந்து மடிவாகிக்
 காலும் தலையும் தெரியாமல்
 கழியும் புழுவாய் மறைவாரைப்,
 பாலும் தேனும் பரிந்தூட்டிப்
 பாசம் மாறா அன்பூட்டிச்
 சால வளர்த்தாய்! சாவாத
 சான்றாய் வைத்தாய்! திறனொன்றோ!

(உ-ம்):

ஆலம் பழத்துள் சில புழுக்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றின் காலென்ன தலையென்ன பிறப்பென்ன வளர்வென்ன முடிவென்ன என்பவை எவர்க்கும் புலப்படாமலே ஒழிந்து போகின்றன. அப்படி மறைந்து போகும் பிறப்பினர்க்கும் பால் தேன் போன்ற சுவை மிக்க தமிழை ஊட்டி அன்பால் வளரச் செய்தாய். அவர்களை அழியாத வாழ்வில் வைத்தாய். உன் கொடை இவ்வொன்றுதானோ?

கழியும் = இறக்கும். ஒன்றோ = ஒன்று அன்று பல என்பதாம்.

19. உலக முதன்மொழி

ஒன்றே தெய்வம் எனக்கண்டார்;
 ஒன்றே மதமென் றுரைக்கின்றார்;
 ஒன்றே குலமென் றறிவானார்;
 ஒன்றே உலக மொழியென்றே
 ஒன்றாய் அறிஞர் உரைக்கின்றார்;
 ஒன்றும் ஒன்றா ஒன்றாய்
 ஒன்றே! தமிழே! உயரமுதே!
 ஒன்றாம் உயிர்தான் நீ எனக்கே!

(உ-ம்):

உலகப் பேரறிஞர்கள் தெய்வம் ஒன்றே எனக் கண்டனர். பல வேறாய்த் தோன்றினும் சமயமும் ஒன்றே என்றும், பல நிலையாய்க் கூறப்பட்டாலும் குலமும் ஒன்றே என்றும், கண்டனர். இவற்றின் விரி வாக்கம் போல உலக முதன்மொழி என ஒன்றும் இருந் திருத்தல் இயற்கை என உலக அறிவாளர் சொல்கின் றனர். அந்த ஒருமொழி ஒப்பெதுவும் இல்லாத தமிழ் மொழி என்று சொல்லப்படும் உயர்ந்த அமிழ்தே, நீ எனக்கு உயிரைப் போன்றாய்.

ஒன்றும் ஒன்றா ஒன்றாய் = எந்த ஒன்றும் ஒப்பா காத ஒன்று ஆகிய. “நீதான் எனக்கு உயிர்” என்பது முடிபு.

20. தொண்டர் பெறும் பேறு

எனக்குச் செய்யும் நலமெல்லாம்
 எனக்குச் செய்வ தெனவெண்ணார்;
 மனக்குத் துணையாம் மாமருந்தே!
 மாறா நலத்து மாணமுதே!
 நினக்குப் பொருளாய் நானிருத்தல்
 நினைவோர் உள்ளம் விரிவாகி
 உனக்குச் செய்யும் நலமென்றே
 ஓடி ஓடி உதவுவரே!

(உ-ம்):

எனக்குத் தேடியும் கூடியும் விரும்பிப் பலப் பலரும் செய்கின்ற நன்மைகள் எல்லாம் எனக்குச் செய்வதாக அவர்கள் எண்ணுவது இல்லை. மனத் துணை மருந்தாகவும், உயிர்நல அமிழ்தாகவும் திகழும் தமிழே உனக்குப் பணிபுரியும் பொருளே பொருளாக உடைமையை நினைத்தே அவர்கள் உள்ளம் விரிந்து உனக்குச் செய்யும் நலமாக எனக்குச் செய்கின்றனர் என்பதே உண்மையாம்.

மனக்கு = மனத்திற்கு.

21. ஒரு கரணியம்

ஓடி ஓடி வருமுதவி
 உருகி உருகி நிற்குநிலை
 தேடித் தேடிக் காணுநிலை
 தேர்ந்து வாழ்த்தும் பெருக்கநிலை
 நாடி நரம்புக் கால்களெலாம்
 நானே என்று தமிழன்னாய்!
 கூடி நீயே இருப்பதனால்
 குவியும் நலமாம் வேறென்னோ!

(உ-ம்):

உதவிகள் ஓடி ஓடி வருகின்றன.

உருகிநிற்கும் அன்பர்களும் உள்ளனர்.

பார்க்கவென்றே தேடிவருவாரும் உள்ளனர்.

விரும்பி வந்து வாழ்த்துவாரும் உள்ளனர்.

என் நாடி நரம்பு உணர்வோட்டம் என்பவை எல்லாமுமாக நீயே கூடியிருப்பதால் எனக்குக் குவியும் நலங்களாம் இவை. வேறு எதுவும் இல்லையாம்.

வேறென்னோ = வேறுகாரணம் எதுவும் இல்லையாம்.

22. தாயினும் தாய்

நோயிற் கிடந்து தவித்தாலும்
 நொம்பலங்கள் வாட்டுதலால்
 பாயிற் கிடந்து பதைத்தாலும்
 பக்கத் திருந்து பரிவாகத்
 தாயிற் சிறந்த தகையோடு
 தணியாத் துயரும் தவிர்க்கின்ற
 வாயிற் செவியில் வரையேட்டில்
 வாழும் தமிழே வள்ளியளே!

(உ-ம்):

நோய்வாய்ப்பட்டுத் தவித்தாலும், தவிர்க்க முடியாத் துயரங்களுக்கு ஆட்பட்டுப் படுத்தபடுக்கையாய்க் கிடந்தாலும், அடுத்திருந்து அன்பினால் தாயினும் இனியளாய் நீங்காத் துயரையும் நீக்குகின்ற தமிழே, வாயிலும் செவியிலும் எழுதும் ஏட்டிலும் வாழுகின்ற வளமையளே, தாயினும் தாயாவாய் நீயே!

நொம்பலம் = துயரம்; வலுவின்மை. பரிவு = அன்பு; இரக்கம். வரை ஏட்டில் = எழுதும் ஏட்டில்.

23. வளப்பேறு வாய்ப்பு

வள்ளற் செல்வம் எனக்கில்லை;
 வளமாம் பதவி எனக்கில்லை;
 உள்ளற் கினிய செயலாண்மை
 ஒன்றும் இல்லை எளியேற்கே;
 கள்ளற் கரிய கலைச்செல்வி!
 கன்னித் தமிழே! உன்னருளை
 அள்ளிப் பொழிந்தாய் பற்பலவும்
 அள்ளிக் கொண்டேன் அப்படியே!

(உ-ம்):

வளமான செல்வம் எனக்கு வாய்க்கவில்லை.
 வாய்த்த பதவியும் எனக்கு இல்லை. பலரும் பாராட்டும்
 செயல்திறமும் எனக்கு இல்லை. எவராலும் கொள்ளை
 கொள்ள இயலாத கலைவளம் கொண்டவளே,
 என்றும் இளையளாம் தமிழே; நீ உன் அருளை
 அள்ளிப் பொழிந்தாய். அதனால் வேண்டும் வளங்கள்
 பலவும் யான் கொண்டேன்.

உள்ளல் = நினைத்தல்; கள்ளல் = களவாடல்.

24. பற்றாட்டு

படித்தார்; பார்த்தார்; பழக்கானார்;
 பலரும் அன்பு செய்கின்றார்;
 அடித்தால் கூட அரவணைப்பாய்
 அணுகும் அன்புச் செல்வருளர்;
 துடிக்கும் முச்சும் பேச்சுமெலாம்
 தூய தமிழே என்பதனால்
 பிடித்த பேறே இவையம்மா!
 பேயேற் கென்ன பிறிதம்மா!

(உ-ம்):

என்னிடம் படித்தவர்; என்னைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவர்; எனக்கு நட்பானவர்; ஆகிய பலரும் அன்பர்களாகின்றனர். அடித்தல் கூட அடியென எண்ணாமல் அன்பே எனக்கொள்வாரும் உள்ளனர். நாடித்துடிப்பும், முச்சுக் காற்றும் பேசும் பேச்சும் எல்லாமும் தூய்மையான தமிழாகவே இருத்தலால் யான் பெற்ற பேறுகள் இவையாம். வேறு யான் பெற்றதுதான் எது?

பழக்கு = நட்பு. பேயேற்கு = பேயேனுக்கு. பிறிது = வேறு.

25. பிரிவிலாப் பெருநிலை

பிரிந்தும் பிளந்தும் செல்கின்ற
 பிறவி இயற்கை உலகத்தில்
 வரிந்த உடையும் ஒருவேளை
 வாளா இழியும் வாழ்விடையில்
 பிரிந்து செல்லா உரிமையளே!
 பிறவி தொடடே இறுதிவரை
 உரிமை காட்டி உறைபவளே!
 ஒண்தீந் தமிழே! உயிரேநீ.

(உ-ம்):

கூடியிருந்தவர் பிரிந்து போகிறார்; பகைத்தும் போகிறார்; இத்தன்மை உலகத்து இயற்கையும் ஆயிற்று. கட்டிய உடையும் தானே நழுவிப் பிரிதலும் உண்டு. இத்தகு வாழ்வில் என்றும் எங்கும் பிரியா உரிமையைப் பிறப்பு முதல் இறப்பின் இறுதிவரை தந்து உடனாகி யிருப்பவளே, இனிமையும் ஒளிமையும் உடைய தமிழே, நீதான் என் உயிராவாய்.

வரிந்த = கட்டிய; வாளா = எக்காரணமும் இன்றித் தானாகவே. ஒண் தீம் = ஒளியும் இனிமையும்.

26. பெயரும் பெருவாழ்வும்

உயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யும்
 ஓரும் நுணுக்க ஆய்தமுமாம்
 பெயரைச் சுட்டிப் பெருவாழ்வின்
 பெரிய பொருள்கள் எல்லாரும்
 அயரா தறியச் செய்துள்ள
 அன்னைத் தமிழே! உன்னருமை
 முயலா மாந்தர் அறிந்துய்யார்!
 முயல்வார் மூலப் பொருளோரே!

(உ-ம்):

அருமைத் தமிழே! அன்னையே! உயிர் எழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து, ஆய்த எழுத்து என்னும் பெயரைக் குறிக்கும் வகையாலேயே வாழ்வின் நிறைவாகிய மெய்ப் பொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கே அறியச் செய்துள்ளாய். உன் அருமையை முயற்சி இல்லாதவர் அறிந்து நலம் பெறார். முயற்சி யுடையவரோ மூலப் பொருள் உணர்ந்த மெய்ப்பொருளாளர் ஆவர்.

ஓரும் = ஆராயும். நுணுக்க ஆய்தம் = நுண்ணிய ஒலியும் நுண்பொருளும் உடைய ஆய்த எழுத்து.

27. மூலப்பழமை

மூலப் பழமை முழுதுரைக்கும்
 முன்னைப் பழமை முழுப்பொருளே!
 காலப் பழமை சாற்றுகிற
 காலங் கடந்த கவின்பொருளே!
 வாலப் பருவக் குமரியெனும்
 வையப் பழமை முதன்மொழியே!
 மேலைத் தவத்தோர் தவமெல்லாம்
 மேவ முன்னம் முகிழ்த்தாயால்!

(உ-ம்):

உலகத் தோற்றம் வளர்நிலை ஆயவற்றை முழுமை யாக எடுத்துரைக்கும் பழமைப் பொருளே; தொல் பழங்காலம் தொட்டு இந்நாள் வரையான வளங்கூறும் எழிற்பொருளே, இளம் பருவக் கன்னி என்னும் பெருமைக் குரியை எனினும் உலக முதன் மொழி எனத் திகழ்பவளே, முந்தையர் தவப்பெருங் கொடையென்ப வற்றை யெல்லாம் கொண்டு தோன்றியவள் நீயாம்.

வாலம் = இளமை; மேலை = முன்னை; முகிழ்த் தல் = தோன்றுதல். முன்னைக்கு முன்னையாய்த் தோன்றி, முழுமைக்கு முழுமையாய் நிறைந்து, பின்னைக்குப் பின்னையாம் பெருமையள் நீயே என்பதாம்.

28. மூலவளம் மொழிவளம்

ஆலைச் சாறு பெருக்கெடுத்தே
 ஆறாய்ச் சென்றால் தானென்ன?
 சோலைக் கனியின் சாற்றுவளம்
 சுழன்று சென்றால் தானென்ன?
 பாலைத் தேனைப் பரிமளிக்கும்
 பைந்நா டென்றால் தானென்ன?
 மேலைப் பழமைத் தமிழுன்னை
 மேவும் பேற்றிற் கிணையின்றே!

(உ-ம்):

கரும்பு ஆலையில் ஆட்டப் பெற்ற சாறு ஆறாகப் பெருகி ஓடினாலும், சோலைகளில் உள்ள கனிகள் பறித்தலின்றிப் பயன்கொள்ளலின்றிச் சாறாகிப் பெருகிச் சென்றாலும், பால்வளமும் தேன்வளமும் மிக்க வளநாடு என்றாலும், பழமைமிக்க தமிழே உன்னை அடைந்து துய்க்கும் இன்பத்திற்கு இணை உண்டோ? இல்லை என்பதாம்.

கரும்புச் சாற்றினும், கனிச்சாற்றினும், பாலினும், தேனினும் சுவைமிக்கது தமிழ் என்றதாம்.

பைந்நாடு = பசுமை நாடு; பசுமை = வளமை.

29. இன்ப நிலையம்

இன்றென் நாளும் பொழுதுமெலாம்
 இன்பங் கொழிக்க நடப்பதற்கே
 ஒன்றும் என்றன் செயலென்ன;
 ஒன்றும் இல்லை உயிரன்னாய்!
 உன்றன் பணியே பணியென்ன
 ஒன்றிக் கலந்தேன்; அவ்வொன்றே
 நின்ற நிலையாய் நிலைப்படுத்தி
 நீளும் இன்பம் அருளுவதே!

(உ-ம்):

இந்நாளில் ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும்
 இன்பத்தில் திளைக்கும் வாழ்வு எனக்கு வாய்த்தற்கு
 என்னாலாய செயல் ஒன்றும் இல்லை; உயிரனைய
 தமிழே! உனக்குச் செய்யும் தொண்டே தொண்டெனக்
 கொண்டு உன்னோடு ஒன்றிவிட்ட ஒன்றால் தான்
 நெடிய அவ்வின்பம் தொடர்ந்து வருகின்றதாம்.

“தமிழ் என்ப இனிமை முத்தி” என்பதால்
 இயல்பான இன்பத் தொடு, வீடுபேற்று இன்பமும்
 எய்திய சிறப்பினதாம்.

30. நினைக்க இனித்தல்

தேனைச் சுவைக்கத் தித்திக்கும்
 தெவிட்டத் தெவிட்டச் சுவைத்தார்க்கும்
 தேனை நினைக்கச் சுவைத்திடுமோ?
 தேனீ அறியா நறுந்தேனே!
 வானார் அமுதம் ஈதென்ன
 வாய்த்த தமிழே! உனைநினைத்தார்,
 ஊனை உணர்வை உயிரையெலாம்
 உவட்டி உவட்டி இனியாரோ?

(உ-ம்):

தேனைச் சுவைத்தால் சுவைப்பார்க்குச் சுவைக்
 கும் பொழுதிலே மட்டும் இனிப்பு வாய்க்கும். ஆனால்
 அவ்வினிய தேனை நினைத்த போதில் எவர்க்கேனும்
 சுவை ஏற்படுதல் உண்டோ? தேனீயால் அறியாத
 தேனே, தீந்தமிழே, உன்னை நினைத்த அளவில் உடல்,
 உணர்வு, உயிர் எல்லாம் மேலும் மேலும் இனிப்பு
 மல்குதல் கண்கூடு.

வான் ஆர் = உயர்வு மிக்க. அமுது = சுவையுடைய
 பொருள்கள். உவட்டுதல் = தெவிட்டுதல்.

31. நிலைத்த நிலை

யாரும் சொந்தம் இலையுலகில்;
 யாரும் நிலைத்த உரிமையிலர்;
 பேரும் புகழும் கூடநிலை
 பேறாய் நிற்கும் நிலையில்லை;
 யாரும் விரும்பும் நல்லமுதே!
 யாண்டும் இனிக்கும் சுவைப்பாகே!
 போரும் ஒடுக்கும் பூந்தமிழே!
 புகல அரும்பும் கட்பனியே!

(உ-ம்):

முழுமையாக இவரே சொந்தம் என்று சொல்ல ஒருவர் இல்லை. இவரே நமக்கு நிலைத்த உரிமையுடையார் என்பவரும் இல்லை. தன் பெயரும் தான் கொண்ட புகழும்கூட நிலைப்பதில்லை. எவராலும் விரும்பப்படும் இனிய அமுதே! என்றும் இனிக்கும் பாகாக இருப்பளே, தீராப் போரையும் ஒழுக்கவல்ல மென்மைத் தமிழே! உன்னை நினைத்த அளவில் மகிழ்வுக் கண்ணீர் சுரப்பதாம்.

போரை ஒடுக்கிய புலவர்கள் ஒளவையார், கோவூர் கிழார், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் முதலியோர். யாரும் விரும்புதல், அயல் மொழியாரும் விரும்புதல்.

32. தனிமை இன்மை

பனியே பொழிந்த பாருலகம்
 பளிச்சிட் டொளிர்ந்த பழநாளில்
 தனியே தோன்றித் தனிமொழியாய்த்
 தனிக்கோ லோச்சு தமிழ்த்தாயே!
 கனியே! உன்றன் அடைக்கலமாய்க்
 கலந்த புலவர் படைப்புண்பார்
 தனிமை இல்லாத் துறவோரே!
 தமிழைத் துறப்பார் துறவோரோ?

(உ-ம்):

பனியூழியாக நீருள் மூழ்கிக் கிடந்த மண்ணின்
 முகடு குறிஞ்சி நிலமாகிப் படிப்படியே நீர் வடிய
 முல்லை, மருதம், நெய்தல் என வெளிப்பட்ட பழ
 நாளில் - வேறெம் மொழியும் தோன்றா நாளில் -
 தோன்றிய பழையவளே, மொழியரசியே, உன்னை
 உருவாக்கி வளர்த்த புலமையர் கொடையை வழி
 வழியே துய்த்து உறவாடிய மக்களுக்குத் தனிமை
 என்பது இன்றி நீ கலந்து நின்றாய்; எல்லாம் துறந்த
 துறவோரும் உன்னைத் துறவாமல் ஒன்றி நின்றார்.
 ஏனெனின் உன்னைத் துறப்பவர் மெய்த்துறவியர் ஆக
 மாட்டாரே! எ-டு: அரசு துறந்த அடிகள் இளங்கோ,
 முத்தமிழ் வல்லாராக இருந்தமை 33இல் காண்க.
 இளம்பூரண அடிகள் எனப்பட்டமை, அறிக.

33. துறவோர் துறவாதது

துறந்தார் பெற்றோர் இருவரையும்
 துறந்தார் உடனாம் பிறப்பினரை;
 துறந்தார் நலமும் பொலமுமெலாம்;
 துறந்தார் இளங்கோ தந்நலமும்;
 துறந்தார் துறவாத் தூய்தமிழே!
 துறவோன் ஒருவன் உனைத்துறந்தால்
 துறந்தான் அல்லன் என்றுலகம்
 துணியச் செய்த திறமாமே.

(உ-ம்):

இளங்கோ வடிகள் தம் பெற்றோராய் நெடுஞ்
 சேரலாதன் நற்சோணை என்பாரைத் துறந்தார்; உடன்
 பிறப்பாகிய செங்குட்டுவனைத் துறந்தார்; அரசு
 வாழ்வால் அடையும் நன்மை தீமைகளையும் துறந்தார்;
 தம் நலம் என்பதையும் முற்றாகத் துறந்தார். அத்தகு
 துறவர்தாமும் துறவாத பெருமையன் நீ. உனைத்
 துறந்தால் அவர் துறவர் ஆகார் என்பதன் சான்று
 ஈதாம். இதை உலகம் அறியச் செய்தவர் இளங்கோ
 வடிகள்.

நலம் X பொலம் = நன்மை, தீமை. தூய் = தூய்மை;
 கலப்பு இல்லாமை.

34. இரத்தல் இழிவு

ஆவிற் கிரத்தல் பிறவுயிரின்
ஆர்வத் துதவி என்றாலும்
நாவிற் கிழிவாய் நாவலர்தாம்
நவின்றார்; உண்மை ஈதெனினும்
பாவிற் கிடமாம் பைந்தமிழே!
பாருன் இசைமைப் பாட்டெழுத
ஏவிற் றென்னை †'மை'வேண்டி;
இரந்தேன் பெற்றேன் எழுதினெனால்!

(உ-ம்):

பிற உயிர்களுக்கு உதவும் இரக்கத்தால், இப் பசுவுக்கு நீர்தருக எனக் கேட்டலும் நாவிற்கு இழிவாம் என்றார் திருவள்ளுவர். ஏனெனில் அவரவரே எடுத்து நீர் தருதல் அன்றி ஏவிநிற்றல் பயன் செய்யாது என்பது அவர்கருத்தாம். இது உண்மையே எனினும் பாடல் வளத்தால் சிறக்கும் வளமான தமிழே, இதோ பார் உன்னைப் பற்றி யான் பாட்டெழுத எழுதுகோலில் மைதீர்ந்ததாக, கண்ணைக் கட்டிக் கிடந்தமையால் உதவிக்கு இருந்த செவிலியரிடம் மை வேண்டிப் பெற நேர்ந்தது; அவரிடம் கேட்டுப் பெற்றே இதனை எழுதினேன். என் சூழல் அஃதாயிற்று.

நாவலர் = பெருநாவலர், திருவள்ளுவர்.

† எழுதுகோலில் மை தீர்ந்து விட, செவிலியரிடம் கேட்டுப் பெற்றமை (பெற்ற + மை)

35. இரத்தல் அழகு

இரத்தல் அழகாம்; எவரிடத்தில்?
 'இல்லை' என்னல் அறியாத
 வரத்தில் வாழ்வார் இடத்தென்றார்,
 வள்ளல் பெருமான் வள்ளுவனார்;
 பரக்கும் பாரின் மொழிக்கெல்லாம்
 பாலூண் அருளு பைந்தமிழே!
 உரத்துச் சொல்வேன்; உன்னன்பால்
 உருகிக் கல்லும் உதவிடுமே!

(உ-ம்):

இரத்தல் இழிவு என்ற திருவள்ளுவரே, இல்லை என்னாமல் தருபவரிடத்தே இரத்தலும் ஈதல் போன்ற பெருமிதம் உடையதாகும் என்றார். உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் தாயாகி அம்மொழிச் சேய்களுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்த வளத் தமிழே, ஒங்கிக் குரலெடுத்து நான் சொல்வேன் உன்மேல் அன்புடையாராகக் கேட்பாரும் தருவாரும் வாய்ப்பின் கல்லாக இருப்பாரும் உருக்கமுடையவராக உதவவே செய்வர் என்பதாம்.

எள்ளல் = இகழ்தல்; வரம் = கொடை, பேறு;
 பால் ஊண் = பால் உணவு; உரம் = வலிமை.

36. மொழி நிலைகள்

கற்றார்க் கமுதம் விளைக்கின்ற
 கன்னித் தமிழே! கல்வியினைப்
 பெற்றே அறியார் தாமுமுறப்
 பேசுங் கேள்விப் பொருளானாய்;
 நற்றாய் ஆக நலங்கொழித்து
 நாச்சொல் கேளா மூங்கையரும்,
 சற்றே யுணரச் சைகைமொழிச்
 சாரல் ஆட்டித் திளைத்தாயே!

(உ-ம்):

உன்னைக் கற்றவர்க் கெல்லாம் அமுது வழங்கும்
 அன்னைத் தமிழே! உன்னைக் கல்லாத தமிழர்க்கும்
 கேள்வித் தமிழாய் இருந்து நல்ல தாயாகவே ஊட்டி
 வளர்க்கிறாய். அவ்வாறு நாவால் சொல்லவும் செவி
 யால் கேட்கவும் வாயாத ஊமையர்க்காகக் சைகை
 மொழி என்னும் மொழிமுதல் தூவானம் தந்து
 இன்பத்தில் நனையச் செய்கிறாய்! எவரும் எய்தும்
 இன்ப வடிவானாய் நீ.

மூங்கை = ஊமை; மூக்கொலியால் வந்த பெயர்.
 மூங்கையார் பேச்சும் இல்லார்; கேட்டலும் வாயார்.

37. தென்னன் தமிழ்

ஆட்டி எடுக்காச் சாறேநீ!
 அலைத்துக் கடையா நெய்யேநீ!
 கூட்டில் தொடுக்காத் தேனேநீ!
 கொள்ளக் குறையா வளமேநீ!
 பூட்டிக் காவாப் பொற்பேநீ!
 பொழுதில் மறையாக் கதிரேநீ!
 தேட்டில் தேட்டாய்த் தித்திக்கும்
 தென்னன் தமிழே! பூவேநீ!

(உ-ம்):

உரலிலோ ஆலையிலோ ஆட்டி எடுத்துப் பிழி
 யாமல் கிடைக்கும் இனிய சுவைச் சாறு நீ! காய்ச்சிக்
 கடையாமல் எடுக்கின்ற நெய் நீ! கூட்டில் சேர்த்து
 எடுத்தல் இல்லாத தேன் நீ! எடுக்கக் குறையா எழில்
 வளம் நீ! மறைத்துக் காத்து அல்லல்பட வேண்டா
 அழகு நீ! எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் மறையாத ஒளிச்
 சுடர் நீ! தேனினும் உயர்தேனாக இனிக்கும் பாண்டித்
 தமிழே, உலகம் அறியாப் பொலிவுடைய பூவாயாய் நீ!

பொற்பு = அழகு; தேட்டு = தேன்; தென்னன் =
 பாண்டியன், அவன், அவையம் என்றும் கூடல்
 என்றும் பொதியில் என்றும் புணர் கூட்டு என்றும்
 சொல்லப்படும் தமிழமைப்புக் கண்டவன், பாட்டு,
 தொகை, தொல்காப்பியம், திருக்குறள் வளம் எய்தச்
 செய்தவன்.

38. நறுந்தமிழ் நன்மணம்

பூவின் மணமும் புகைமணமும்
 பொருந்திக் காற்றில் வந்தாலும்,
 நாவின் மணமாம் நறுந்தமிழ்போல்
 நயக்கும் மணமாய் அமைந்திலவே!
 பாவின் சுவையில் தோய்வுடையார்
 பண்ணோ டிசைக்கும் பைந்தமிழே!
 தேவின் வடிவாய்த் திகழ்வாகித்
 தேனீ வண்டாய் முரல்வாயே!

(உ-ம்):

பூவில் இருந்து வரும்மணம், போடும் புகையில் இருந்து வரும் மணம் ஆகியவை காற்றொடு கலந்து வந்தாலும், நாவினால் சொல்லச் சொல்ல நறுமணமாகத் திகழும் நல்ல தமிழே உன்மணம் போல் விரும்பும் மணமாய் அவை இல்லை. பாவும் இசையுமாய் விளங்கும் வளமான தமிழே, நீ தெய்வ வடிவாகத் திகழும் இனிமையை வழங்கும் வண்டுநீயே ஆவாய்.

முரலுதல் = ஒலித்தல். தேன் ஈ வண்டு = இனிமை சுரக்கும் ஈ.

39. எங்கும் காணா இனியமழலை

வண்டுங் குயிலும் இசைத்தாலும்,
 வளைவாய்க் கிள்ளை மொழிந்தாலும்,
 உண்டு கவையென் றோரொருகால்
 உள்ளங் கிளர்ந்து களித்திடலாம்!
 மண்டுந் துயருக் கவையெல்லாம்
 மாறாத் துயரே செய்திடுமாம்;
 கண்டின் சுவையே! கனித்தமிழே!
 காணா மழலை மொழிநீயே!

(உ-ம்):

இசைக்கும் வண்டும் பாடும் குயிலும் இசை எழுப்பினாலும் வளைந்த அலகுடைய கிளி பேசினாலும், சுவை ஓரளவு உண்டு என்று ஒவ்வொரு வேளை மகிழ்வுறலாம். ஆனால் கப்பிக் கொண்ட துயரை நீக்குவனவாய் இல்லாமல் மேலும் பெருகவே செய்வன. கற்கண்டின் சுவையே! கனிவின் வடிவே எங்கும் காணற்கு இயலாத மழலை இன்பம் நீயேயாம்! ஆதலால் துயர்நீக்கம் அல்லாமல் துயர் நீளல் இல்லையாம்.

கிள்ளை = கிளி; மண்டுதல் = செறிதல்.

40. அமுத மகவு

மழலை இனித்தல் கண்கூடாய்
 மகிழ்ந்த பெருமான் வள்ளுவனார்
 குழலும் யாமும் பெற்றிருக்கும்
 குறிப்பை மழலைக் களித்தாரால்;
 உழலும் உலகில் எக்காலும்
 உயிர்கள் தளிர்க்க வந்துள்ள
 மழலைக் குழந்தாய்! பேருலகின்
 மாறா அமுதத் தலைமகவே!

(உ-ம்):

மழலை மொழி பேசும் குழந்தை இன்பம் பெற்றோர்க்கு வாய்க்கும். குழலும் யாமும் தரும் இசைக்கும் மேலாம் இசை மழலை இசை என்றார் திருவள்ளுவர். ஆனால் மாறி மாறித் துயரம் பெருகும் உலக வாழ்வில் மக்கள் உயிரும் உணர்வும் தளிர்க்கச் செய்யவே வாய்த்த மழலைக் குழந்தையாம் தமிழே நீதான். நீ இப்பெரிய உலகத்தின் மூத்த மகவு ஆவாய்!

வள்ளுவர் பா:

“குழிலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
 மழலைச்சொல் கேளா தவர்.”

என்பது

41. கலையின் முடி

தலையுந் தந்தான் ஒருகுமணன்;
 தலையுந் தந்தான் ஒருகபிலன்;
 கொலையுந் தவிர்ந்தான் குளக்கிள்ளி;
 கொல்போர் ஒழிந்தான் கோச்சோழன்;
 அலையும் உள்ளத்தை அலையாமல்
 அசையா மலையாய் அமைக்கின்ற
 கலையின் முடியே! கனித்தமிழே!
 கடைக்கண் ணருள்தான் விளக்கரிதே!

(உ-ம்):

புலவன் வறுமை தீர்க்கத் தன் தலைதர வாளும் தந்தான் குமணன். பாரியின் நட்பைப் பிரிய ஆற்றா ராய்ப் பாரியின் மக்களுக்குத் தாம் செய்யவேண்டும் கடமையை முடித்து, கோவலூரில் எரிவளர்த்து அதில் பாய்ந்து இறந்தார் கபிலர்; சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் காரியின் மக்களைக் கொல்லப் புகுந்து கோவூரார் உரைகேட்டு அதனை ஒழிந்தான்; கோப்பெருஞ்சோழன் மக்களொடு போரிட நின்ற போது புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் உரைகேட்டு போர் விடுத்து வடக்கிருந்தான். இவ்வாறு அலையும் உள்ளத்தை அலையா மலையாக நிலைபெறுத்தும் வளமான தமிழே, இனிமையே, உன் அருள்மிக்க ஆக்கச் செயல்களை விளக்குதல் அரிதாம்.

இவ்வரலாறுகளின் மூலவைப்பகம் புறநானூற்றுப் பாடல்கள்.

42. விளக்கமே விடிவு

விளக்கை ஏற்றி வழிபடுவார்;
 வீழ்ந்து கதிரை வழிபடுவார்;
 அளக்க அரிய வானத்தில்
 அசையும் மீனைக் கணித்தறிவார்;
 உளக்கில் கிழக்கு மேற்குரைத்தே
 உரமாய்ப் பொருவார்; அம்மேயுன்
 விளக்கம் இன்றேல் விடிவில்லை;
 விளக்கம் †கணியன் நாட்டினனே!

(உ-ம்):

இல்லம் தோறும் மாலையில் விளக்கேற்றி வழிபாடு செய்வார்; கதிர் வணக்கமும் காலையில் செய்வார்; விண்ணிலே விளங்கும் உடுக்களின் இயக்கம் அறிந்து கணக்கிட்டும் கூறுவார். இவற்றை யுடையாரும் மனத்தில் மாறுகொண்டு இதுகிழக்கு நெறி, இதுமேற்கு நெறி என வேறுபடுத்தி வன்போர் புரிவார்; அருமை அன்னையே உன் உயரிய விளக்க உரையாகிய எவ்வூரும் எம் ஊரே; எவரும் எம் உறவினரே என்னும் பெருநெறியை ஏற்றுப் போற்ற வில்லையேல் உய்வு இல்லையாம். இதனைக் கணியன் பூங்குன்றன் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று நிலைப் பாடாக மொழிந்துள்ளான்.

உளக்குதல் = மாறுபடுதல்; பொருதல் = போரிடல்; விடிவு = வெளிச்சம், தீர்வு.

† “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” – புறநானூறு

43. பீடும் பெயரும்

நாடு கடந்து வந்தோரை,
 நன்றாய்ப் பிணித்த சுவையாலுன்
 ஏடு கடந்து போகாமல்
 என்றும் இருக்க நிலைப்பித்தாய்;
 பாடு புலவர் வாழ்வோடு
 பரிசில் ஈந்த புரவலரின்
 பீடும் பெயரும் பெயராத
 பேறு தந்த பெருமகளே!

(உ-ம்):

பாடுகின்ற புலவன் வாழ்வை அல்லாமல், அவனுக்கு உதவியாக நின்ற புரவலனின் பெயரும் பெருமையும் நிலை பெறும் வாய்ப்பு வழங்கிய பெருமைக்குரிய தமிழன்னையே, பல்வேறு நாடுகளைக் கடந்து தத்தம் பணிக்காக வந்தவர்களையும் உன் இனிய சுவையாலும் கலைவளத்தாலும் உன் ஏட்டைக் கற்கவும் கற்றபின் அவற்றை விடாமல் பற்றவும் செய்து தமிழ்வாழ்வாக்கினை! உன்பேறு பெரிதேயாம்.

தவத் தந்தையர் வீரமாமுனிவர், கால்டுவெல், போப், எல்லிசு, கிரீன் இன்னவர்கள் தமிழ்வளம் செய்த அருமை நோக்கியது இது.

44. பருவப் பொருத்தம்

மகளே நீயென் றழைப்பதுவும்,
 மலருங் குமரி என்பதுவும்,
 புகழுங் கன்னி என்பதுவும்,
 பொருந்துந் தாயே என்பதுவும்,
 தகவாக் கொண்டு தனித்தனியே
 தக்க பொருத்தம் வெளிப்படுப்பாய்!
 புகலாப் பூவின் புதுத்தேனே!
 பூமா தறியாப் புகழ்ப்பூநீ!

(உ-ம்):

தமிழாம் உன்னை மகவாகக் கொஞ்சுவதும், வளர்ந்து வரும் குமரி எனப் பாராட்டுவதும், அழியாக் கன்னிமையுடையாய் எனச் சீராட்டுவதும், உலக மொழிகளுக்கும் மக்களுக்கும் முதுபெரும் தாயே எனப்போற்றுவதும் ஆகிய பலப்பல தகவுகளைக் கொண்டு, அவ்வவற்றுக்குத் தகப் பொருத்தமாக விளங்குகின்றனை. எவராலும் சொல்லரிய நறுமண மலரின் புதுமைமிக்க தேன் அன்னவளே, பூவுலகம் அறியாத புகழ் மலர் நீயேயாம்.

வெளிப்படுப்பாய் = வெளிப்படுத்துவாய், விளங்கச் செய்வாய்; புகலா = சொல்ல இயலா.

45. பேனும் பெருமானும்

பூனை போலும் ஒருவனையும்
 புகுந்த திறத்தால் வளர்ந்தோங்கி
 யானை போலப் பொலிவுறுத்தும்
 அருமை அருளும் தமிழ்த்தாயே!
 தேனைப் பாலைத் தித்திப்பைத்
 தேக்கி வைத்த பாகனையாய்!
 பேனைப் பெருமாள் ஆக்குவதில்
 பெரியள் நீயே! காணம்மா!

(உ-ம்):

புலமையில் குறைவுடையவனாய், பூனை என அறிஞரால் எண்ணப்படுபவனையும் புலமை நிறையச் செய்து யானை எனப் பெருமை கொள்ளச் செய்யும் அரிய திறத்தை அருளும் அன்னையே, தேனையும் பாலையும் பாகுவகைகளையும் ஒன்றாகத் தேக்கிக் கொண்டவளே நீ, பேனையும் பெருமாள் ஆக்கவல்ல பெருமையள் என்பதை நின் வரலாற்றால் அறிவேன்! நீ அறியாயா?

சிறிதைப் பெரிதாக்குதலைப் “பேனைப் பெருமாள் ஆக்குதல்” எனக் கூறுவர். பெரும் + ஆள் = பெருமாள். பெருமகள் என்பதும் பெருமாள் ஆம்.

46. களஞ்சியத்துக் கைப்பொருள்

காணற் கரிய கருத்தெல்லாம்
 களஞ்சி யத்துப் பொருளாகப்
 பேணிக் காத்துக் காலமெலாம்
 பெருக வழங்கும் பெருமகளே!
 பூணற் கரிய புத்தணிகள்
 பூட்டிப் பார்க்க நின்மக்கள்
 ஏணற் றிருத்தல் என்னேயோ?
 எழுச்சி கொள்ளக் கடைக்கணிப்பாய்!

(உ-ம்):

பிறமொழியாளர் காணுதற்கு அரிய கருத்துகளை யெல்லாம் களஞ்சியத்தில் கொட்டி வைக்கப்பட்டுள்ள தவசவகைகளைப் போலக் காலமெல்லாம் காத்தும், அவற்றை ஆர்வத்தால் கற்பார்க்கு வழங்கியும் வரும் பெருமாட்டியே, மேலும் நீ அணிதற்குரிய அரிய அணிகலங்கள் பலவும் ஆக்கி அணிவிக்கும் உயர்ந்த எண்ணத்தையும் முயற்சியையும் மேற்கொள்ளா திருக்கும் தன்மை எத்தகு இரக்கத்திற்குரியது!

நீ, அவர்கள் எழுச்சி கொள்ள அருள்புரிவாயாக.
 ஏண் = உயர்வு; கடைக்கணித்தல் = அருள்புரிதல்.

47. வீரர் திருத்தகை

†கண்ணன் பாலை அரங்கேற்றிக்
 காணம் பதினா றாயிரங்கொள்
 வண்ணத் தமிழ் மண்டபத்தை
 வன்போர் வீர பாண்டியனும்
 திண்ணங் காட்டி இடிக்காமல்
 திரும்ப வந்த திருத்தகைமை,
 எண்ணஞ் சிறந்த நின்பெருமை
 எங்குந் தெளியக் காட்டியதே!

(உ-ம்):

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கரிகாற் பெருவளத்தானையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும் 'பட்டினப்பாலை' எனப்பாடி அவனிடம் 160000 பொன் பெற்றார். அந்நூல் அரங்கேற்றப்பட்ட 16 கால் மண்டபத்தை வீரபாண்டியன் என்பான் தன் படையெடுப்பின் போது இடியாமல் விட்டுத் திரும்பினால் மண்டபங்கள் அனைத்தும் இடித்தும் அம்மண்டபத்தை இடியாமை நின்பெருமையை அறிவிக்கும் சீரிய அடையாளமாகும்.

திண்ணம் = உறுதி; தகைமை = பண்பு; தமிழ் மேல் கொண்ட பற்றாலேயே பகைவன் நாட்டை அழித்தும் அம் மண்டபத்தை இடியாமல் திரும்பினானாம்.

† கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன்; நூல்: பட்டினப்பாலை

48. பாவலர் பரிசு

“காடு மலைகள் கடந்தேகிக்
 காண வந்தேம்; மயிற்கிரங்கிப்
 பீடு பிறங்கும் பேகா! நின்
 பெருமைக் கேலாப் பிரிவிதனை,
 வீடு கொள்க; விரைவாய்நின்
 வீடு செல்க; நின்றுணைவி
 பாடு தவிர்த்தல் பரி” சென்று
 பகர்ந்த துன்றன் பண்பாடே!

(உ-ம்):

“மகிழ்வால் ஆடும் மயிலை, நடுங்கி ஆடுவதாக
 எண்ணி நீ போர்த்தி இருந்த போர்வையை மயிலுக்குப்
 போர்த்திய வள்ளல் பேகனே, நாங்கள் காடு மலை பல
 கடந்து உன்னைக் காணவந்தோம். நீ நின் பெருமை
 யொடு பொருந்தாவகையில் உன் மனைவியைப் பிரிந்
 துள்ள இதனை உடனே தவிர்க; விரைவாக நின் அரண்
 மனையை அடைக. நீ நின் மனைவியாரை அடைந்து
 அவர் பிரிவுத் துயர் தீர்த்தலே யாங்கள் பெறும் பரிசில்
 ஆகும்” என்று கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங்
 குன்றார் கிழார் ஆகிய புலவர்கள் பாடி நலம் சேர்த்த
 பண்பாடு, அன்னையே நீ வழங்கிய பண்பாடாகும்.

சான்றாம் பாடல்கள் புறநானூறு சார்ந்தவை.
 மனைவியார் பெயர் கண்ணகியார் என்பது.

49. சுடரும் வாழ்வார்

ஆட்டிப் படைக்கும் அதிகாரம்,
 அடக்கி ஒடுக்கும் செல்வவளம்,
 கூட்டிப் பிரிக்கும் அரசாற்றல்,
 கும்பல் சேர்க்கும் செல்வாக்கு,
 சூட்டி வைத்த நலமொன்றும்
 சுற்றா தாரும் சுடர்வாராம்!
 ஏட்டின் முதலே! உன்றனுக்கே,
 இருப்பார் ஆளாய் எனும்ஒன்றால்.

(உ-ம்):

ஏடுகளை மூலவைப்பாகக் கொண்டு விளங்கும் தமிழ்த்தாயே, உன்மேல் பற்றுமை யுடையவராய் இருக்கும் ஒன்றே ஒன்றால், ஆணையிடும் அதிகாரம், அடக்கி வைக்கும் செல்வப் பெருக்கு, கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல அரசியல் வலிமை, கூட்டம் சேர்க்கும் வாக்குத் திறம், பலரும் புகழ்ந்து பாராட்டும் நலப்பேறு என்பவற்றை அடைய மாட்டாதவரும் சுடர்மிக்கவராகப் புகழோடு விளங்குவார் என்பது வரலாற்றுச் சான்றாம்.

செல்வாக்கு = ஓரிடத்துக் கூறிய சொல் பலரிடத்தும் பலவிடத்தும் செல்லுதல். ஏடு = சுவடி. இருப்பார் ஆளாய் என்பதை ஆளாய் இருப்பார் என இயைக்க.

50. புனைகதையர் பொல்லாங்கு

ஒன்று சொல்வேன் புனைகதையர்
 உனக்குச் செய்யும் நன்மையினும்
 கொன்று குமைப்ப தெனவுன்னைக்
 குத்திக் குடைந்து குழிப்புண்ணாய்
 என்றும் மாறா வடுவாக்கி
 எழுது கின்றார்; இக்கயமை
 பொன்றித் தொலைய வழியென்னே?
 போக்காய் அவர்தம் பொல்லாங்கே!

(உ-ம்):

அம்மையே ஒருசெய்தியைச் சொல்கிறேன். இதழ்களிலும் நூல்களிலும் புனைகதை, சிறுகதை என எழுதுகின்றவர் உனக்குத் தொடர்ந்து செய்துவரும் தீமை கொடுமை மிக்கதாம். படைப்பு என்னும் பெயரால் அடையும் நன்மையினும் மொழியழிப்பு வகையால் உண்டாக்கும் கேட்டுக்கு அளவில்லை. இச்சிறுமையை ஒழிக்க வழி யாது? அவர் தம் கொடுமையை விலக்குதல் உன் கடமையே அல்லவோ!

குமைத்தல் = வருத்துதல்; வடு = தழும்பு;
 பொல்லாங்கு = தீமை.

51. வரிசைத் திறம்

பொல்லாங் ககத்துப் புகுவேனை,
 பொருளை எண்ணாப் புழுவேனை,
 கல்லாப் பிழையும் கருத்துணர்ந்து
 கரையாப் பிழையும் கலந்தேனை
 நல்லார் நடுவுள் ஆளாக்கி
 நயக்கும் நலத்தில் வைத்தவளே!
 வல்லாய் உன்றன் விளையாட்டு
 வரிசை கூறும் வரைத்தாமோ?

(உ-ம்):

பயனற்ற செயல்களில் புகுதலும், நிலைபேறாம் எண்ணங்களை எண்ண அறியாமையும் உடைய புழுப் போலும் என்னை, முற்றக்கல்லாத குறையும் உடைய என்னை, நல்லோர் அவையுள் ஒருவனாகச் செய்து, விரும்பும் நலங்கள் அருளிய அன்னையே, திறமிக்க வளே, உன் திருவிளையாடல் பெருமை என்னால் கூறப்படும் அளவு உடையதாகுமோ? ஆகாது என்பதாம்.

பொருள் = செல்வப்பொருள்; மெய்ப்பொருள்;
 கரைதல் = கூறுதல்; நடு = அவையில் நடுவே; வரிசை = பெருமை.

52. ஐந்திணை வளம்

வரையை உரைக்க ஒருகபிலன்;
 வளரும் முல்லைக் கொருபூதன்;
 கரையார் மருதக் கொருபோகி;
 கடலுக் கென்றோர் அந்துவனார்;
 உரையும் நடுக்கும் பாலைக்கே,
 உரிமை பூண்ட இளங்கடுங்கோ;
 திரைதல் இல்லாத் தெள்ளமுதே!
 தேடி வந்த திருவேநீ!

(உ-ம்):

குறிஞ்சி என்னும் திணையை (ஒழுக்கத்தை) உரைக்க ஒப்பற்ற கபிலனும், இயற்கை செறிந்த முல்லைத் திணையை உரைக்க உயர்ந்த நப்பூதனும், நீர் நிலைக்கரைகள் நிறைந்த மருதத் திணையை உரைக்கச் சிறந்த ஓரம் போகியாரும், நெய்தல் திணையை உரைக்க உருக்கமிக்க நல்லந்துவனும், சொல்வார் சொல்லையும் நடுங்கச் செய்யும் பாலைையை உரைக்கத் தம்மை ஒப் படைத்த இளங்கடுங்கோவும் ஆகிய வர்கள் நிலை பெறக் கொண்ட தெளிந்த அமுது போன்றவளே, தானே தேடிவந்த வளமாக வாய்த்தவள் நீயே.

வரை = மாலை; குறிஞ்சி; ஆர் = நிரம்பிய; திரை தல் = அலைதல்; திரு = கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை.

53. பாடு புகழே புகழ்

திருவே பெற்றுத் திளைத்தாலும்,
 திறனே யுற்றுச் சிறந்தாலும்,
 மருவா இன்ப நலமெல்லாம்
 மருவித் தளிர்ந்து வாழ்ந்தாலும்,
 ஒருவா †“மருதன் முதற்புலவர்
 உரையே உண்மை வள” மென்று
 பெருமா மன்னன் பாடினனால்;
 பெரியாய்! நின்சீர் பேசரிதே!

(உ-ம்):

பெருமைக்குரிய தாயே, பழம் பாண்டி வேந்தனாம்
 பூதபாண்டியன், யான் வளமெல்லாம் பெற்று மகிழ்ந்
 தாலும், திறங்கள் பல கொண்டு விளங்கினாலும்,
 இனிய நலங்கள் எல்லாமும் கொண்டு இன்பமே வாழ்
 வாக இருந்தாலும், விட்டு விலகுதற்கு அரிய பெருந்தகு
 புலவர் மாங்குடி மருதன் முதலானவர்களைச் சூழக்
 கொண்டு அவர்கள் பாடல் பரிசு பெறுவதே யான்
 பெறத்தக்க மெய்யாம் வளமென்று வஞ்சினப் பாடல்
 மொழிந்தான் என்றால் அப்பெருமை உன் பெருமையே
 அல்லவோ!

மருவுதல் = பொருந்துதல், தழுவுதல்; ஒருவுதல் =
 நீக்குதல்.

54. இயற்கை மொழி

அரிய இயற்கை ஒலியுடையாய்;
 'அஆ' 'இஈ' உணர்வன்றோ!
 அரிய இயற்கை வடிவுடையாய்;
 அவற்றின் வடிவம் வட்டமன்றோ!
 பெரிய வரையைக் கல்லியெலி
 பிடிக்கும் முயற்சி இல்லாமல்
 தெரிய எழுத்தைக் கூட்டியதும்
 தேடி வருமுன் சொற்பொருளே!

(உ-ம்):

அன்னைத் தமிழே, நீ அருமையான இயற்கை ஒலியுடையவள்; அ ஆ, முதலிய உயிர் ஒலிகள் எல்லாமும் உணர்வை இயல்பாக வெளிப்படுத்தக் கூடியவை. இயற்கை வடிவாம் வட்டத்தை எழுத்தின் வடிவாக்கி வட்டெழுத்து முதலாகக் கொண்டவள். மலையைத் தோண்டி எலியைப் பிடித்தல் என்பது போன்ற அருமுயற்சியும் எளிய பயனும் இன்றி, எளிய முயற்சியால் அரிய பயன் எய்தும் வகையில் எழுத்து களைக் கூட்டிப் படித்தாலே சொல்லும் பொருளும் தாமே முன்வந்து நிற்கும் பேறுடையவள்!

எழுத்துவடிவம்: வட்டெழுத்து, கண்ணெழுத்து, கோல் (உருண்டை) எழுத்து, ஒவிய எழுத்து எனப் படுபவை. பெயர்களே வடிவம் தெரிவிப்பவை.

55. சொற்குவை

சொல்லிற் கடங்காப் பெருமகளே!
 சொற்கோ, கீரன், அருணகிரி
 சொல்லின் இன்பம் சுவைத்தவளே!
 சொல்லைக் கேட்டுக் கல்லுருகும்
 சொல்லின் திருவா சகமென்றே
 சொன்ன சொல்லின் சுவையமுதே!
 சொல்லின் பொருளை எளிதுணர்ச்
 சுட்டும் இடைச்சொல் கண்டாயே!

(உ-ம்):

சொல்வார் சொல்லும் புகழ்கடந்த பெருமைக் குரியவளே, சொற்கோவாம் நாவுக்கரசரும், சொல்லுக்கு ஒருவனாம் நக்கீரனும், வண்ணம் பாடலில் வல்ல அருணகிரியும் திருவாசகம் இங்கு ஒருகால் கேட்டால் கருங்கல் மனமும் கரைந்துருகும் எனச்சிவப்பிரகாச அடிகள் பாராட்டும் மணிவாசகரும் அருளிய வளங்களையெல்லாம் ஒருங்கே உடையவள் நீ. அன்றியும் பெயர் வினை என்பவற்றொடு பொருள் விளக்கங்களை எளிமையாகக் கண்டு கொள்வதற்கு இடைச்சொல் என ஒன்றும் கொண்டவள் ஆயினை.

சொற்கோ = நாவுக்கு அரசர்; சுட்டும் = எடுத்துக் கூறும்.

56. கழகச் சான்றோர்

கண்டு களித்த காட்சிகளைக்
 கைம்மேற் கனியாய்க் கழகத்தார்
 விண்டு வைத்தார்; பின்னாளை
 வீழ்ச்சிப் புலவர் பொய்ப்புனைவே
 கொண்ட குறியாய்க், குலவியசீர்க்
 கொள்கை சாய்த்துக் குறுநோக்கில்
 சண்டை யிட்டுச் சால்பின்மைச்
 சான்றாய் நின்றார் எலிபுலியாய்!

(உ-ம்):

அம்மா, சங்கப் புலவர்கள் தாம் கண்ட இயற்கைக் காட்சிகளையும் வாழ்வியற் காட்சிகளையும் கையிற் கனியாகக் காண எடுத்துரைத்தனர். ஆனால் பின்னாளில் தோன்றிய புலவர்கள் நிலையில் தாழ்ந்தவராய் வெற்றுப் புனைவுகளை மனம்போன போக்கில் கூறி, செறிந்திருந்த சிறந்த கொள்கைகளைச் சிதைத்தார்கள். அன்றியும் குறுகிய பார்வையும் தந்நலமும் உடையாராய்த் தமக்குள் சண்டையிட்டுச் சால்பு இல்லாமைக்குச் சான்றாகவும் ஆயினர்.

எலி, கரவாக வந்து உணவு கொள்ளும் இயல்புடையது.

புலி, நேரில் நின்று தாக்கி வீறு காட்டுவது. புலமையாளருள்ளும் கோழையரும் வீறுடையரும் ஆகினர் என்பதாம்.

57. ஒலி நலம்

எலியும் புலியும் இயலுலகில்
 எறும்போ டெறும்பி வாழுலகில்
 வலியும் மெலியும் வளருலகில்
 வைப்பாய் வாய்த்த வண்டமிழே!
 வலியும் மெலியும் இடையோடு
 வனப்பாம் இனங்கள் மூன்றுடையாய்!
 வலியும் மெலியும் இடையியைதல்
 வாழ்வின் விளக்கம் தானம்மா!

(உ-ம்):

எலியும் புலியும் இருக்கும் உலகம் தான் இது. எறும்பு என்னும் ஊரியுடன் எறும்பி எனப்படும் யானையும் வாழும் உலகமும் இது. வன்மை மென்மை என்பவையும் உடைய உலகுதான் இது. இத்தகு உலகில் வளப்பொருளாய் வாய்த்த தமிழே, வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என மூவினங்களை நீ உடைமையாகக் கொண்டனை. இம்மூன்று தன்மைகளும் உலகியலில் மக்களின் வாழ்வியலாகத் திகழ்பவை என்பதை விளக்கிக் காட்டவே யாம்.

எழுத்தைக் காட்டிய பெயராலேயே வாழ்வைச் சுட்டிய பெருமையுடையாய் என்றது இது.

58. கடைத்தேற்றும் கனிவு

தன்னைப் புகழ்ந்து செருக்குலகில்
 தவற்றில் தவமும் தாமுலகில்
 முன்னைப் புகழ்ந்து பிற்பழிக்கும்
 முழுத்த வஞ்சப் பாமுலகில்,
 தன்னை அறிய அறிவித்துத்
 தன்னை யுடையான் தனைக்காட்டித்
 தன்னை யுய்க்கும் தகையூட்டும்
 தமிழே! கொம்புப் பழம்நீயே!

(உ-ம்):

தமிழே நீ, கொம்பில் கனிந்த இனிய சுவைக் கனியாவாய்! தன்னைத் தானே புகழ்ந்து தடிப்பேறுதல், தவறுகள் செய்து தாழ்வுறுதல், முன்னே நின்று புகழ்ந்து பின்னே சென்று பழித்தல் ஆகியவை யுடைய உலகத்தில், உன் தன்னை அறியச் செய்தும், உன்னைப் பொருளாகக் கொண்டவன் தன்னை அறியச் செய்தும் கடைத்தேறும் வழிகாட்டும் பெருமைக்குரியை.

வஞ்சம் = இரண்டு அகம் (இரண்டகம்); முன் னிருக்கும் போது ஒன்று; இல்லாத போது ஒன்று; வீட்டில் ஒன்று வீதியில் ஒன்று ஆக இருத்தல்.

59. எம்மைக்கும் இனியகனி

கொம்பில் பழுத்த பழமேனும்
 கொய்யா துதிர்ந்த கனியேனும்
 நம்புஞ் சுவையோ டப்பொழுதே
 நயந்து மாறிப் போயிடுமே!
 எம்பால் அமைந்த தனித்தமிழே!
 என்றும் சொட்டும் சுவையாகி
 இம்மை உம்மை இன்பானாய்!
 எளிதோ உன்றன் இயல்போதல்?

(உ-ம்):

எம் பேற்றால் எம்மிடத்து இருக்கை கொண்ட
 செந்தமிழே, கொம்பில் தானே கனிந்த கனியானாலும்,
 கொய்யாமல் தானே முதிர்ந்து வீழ்ந்த கனியானாலும்,
 விரும்பும் சுவையாக்கி அதன் பின்னர் அச்சுவை தோன்
 றாது போயொழியும்; ஆனால் என்றும் நினைந்து
 நினைந்து இன்புறும்- சுவையாகி இப்பொழுதும்
 எப்பொழுதும் இன்ப வளம் சேர்ப்பவள் நீயேயாம்!

கொய்யாது உதிர்ந்த கனி = கொய்யாக் கனி;
 எம்பால் = எம்மிடம்; இம்மை = இப்பொழுது; உம்மை
 = மேலே வரும் பொழுது.

60. காதல் பொருள்

போதல் வருதல் ஆம்வாழ்வில்;
 புலம்பல் புல்லல் ஆம்வாழ்வில்;
 சாதல் பிறத்தல் சார்வாழ்வில்;
 சலியா மலையும் சலிவாழ்வில்;
 வேதல் தணிதல் விரிவாழ்வில்;
 விருப்பும் வெறுப்பும் இயைவாழ்வில்;
 காதல் பொருளாய்க் கலந்தவளே!
 கட்சிப் பொதுவே நீயம்மா!

(உ-ம்):

போதலும் வருதலும், பிரிதலும் கூடலும், சாதலும் பிறத்தலும், அசைதலும் அசையாமையும், வேதலும் குளுமையும், விருப்பும் வெறுப்பும் என இரட்டை இரட்டையாய் அமைந்த இந்த உலக வாழ்வில் உள்ளகந்ததும்பும் உயிர்க் காதல் பொருளாய் - அறிவுப் பொதுப்பொருளாய் - எம்முள் கலந்தவள் நீயே அம்மா.

புல்லல் = தழுவல்; சலியா = அசையா; இயை = பொருந்து; கட்சி = பிரிவு; பிரித்து அறியாப் பொதுப் பார்வை.

61. கட்சிப் பொதுப் பொருள்

கட்சி கட்டிக் கொடிபிடித்துக்
 கண்ட படியாய் ஆட்சிசெயும்
 கட்சி யாட்சிக் காலத்தில்
 கட்சி மறந்து நின்மீது
 கட்டிப் பாகாய்க் கவின்பொன்னாய்க்
 காட்டி யன்பு பொழிகின்றார்;
 விட்டு விலகாப் பதவிக்கே
 வீசி எறியும் நடிப்பம்மா!

(உ-ம்):

அம்மா, கட்சி பெருகிய காலம் இது. கட்சிகள் பிரிந்து கட்சிக் கொடிகள் பெருகும் காலமும் இது. அரசியலை அரசியலாகக் கொள்ளாமல் கட்சி அரசியலாகவே கொண்டு விட்ட காலமும் இது. ஆனால் தம் கட்சியையும் மறந்து மேடையில் கட்சியினர் பலரும் உன்மேல் தாம் தாம் பற்றுமை மிக்காராய்க் காட்டுகின்றார்; அன்பு பொழிகின்றார் ஏன்? தம் பதவி விலகிச் செல்லாமல் தம்மை நிலைப்படுத்தத்தக்க வழி இதுவே என்று நடிப்பவராக உறுதி மொழிகளையும் அள்ளித் தெளிக்கின்றார்! இதனால் நீ கட்சிகளின் பொதுப் பொருளாதல் தெளிவாகின்றதல்லவா!

62. வயிறோரிடம் நெஞ்சோரிடம்

நாட கத்தில் நடிப்பார்போல்
 நங்கை நின்றன் தொண்டுகளை
 ஊட கத்துக் கொள்ளாமல்
 ஊட்ட மாக வயிறதற்கே
 தேடத் தக்க வழியாக்கித்
 திருட்டாய் நெஞ்சைப் பிறிதிடத்தில்
 கூட வைத்தல் குறியானார்;
 கொடிதாம் அந்தோ கொடிதிதுவே!

(உ-ம்):

நாடக நடிக்கராவார், எவ்வெவர் வேடமோ தாங்கி
 நடிப்பதுபோல் அன்னையே உனக்குச் செய வேண்டும்
 தொண்டுகளையும் தம் உள்ளகத்தே கொள்ளாமல், தம்
 தந்நலமே குறியாய்த் தம் வயிற்றுக்கே இடமாக்கி,
 நெஞ்சை அயலிடத்தும், வயிற்றை இவ்விடத்தும் வஞ்ச
 மாய் வைத்தலே குறிக்கோளானார்; இவர் தம்
 கொடுமை கொடுமைகளில் எல்லாம் கொடுமையாம்!

தேவைக்கு மட்டும் இம்மண்ணைக் கொண்டு, தம்
 தேட்டத்திற்கு வேறிடம் கொள்வாரின் நன்றியின்மை
 சுட்டியது இது. மண் என்பது மண்ணின் மொழிக்கும்,
 மண்ணின் மைந்தர்க்கும் மாறான செயல்களையாம்.

ஊடகம் = உள்ளத்தின் ஊடு; குறி = குறிக்கோள்;
 அந்தோ = ஐயோ.

63. சீரறியாச் சீர்திருத்தல்

கொடுமை! அந்தோ! நின்வனப்பின்
 கோடி கூட அறியாரும்,
 நெடுநாள் ஆய்ந்த அறிவர்போல்
 நேராத் திருத்தம் செய்தற்குக்
 கெடுபோர் தொடங்கிக் கிளர்ந்துள்ளார்;
 கிடைத்தற் கரிய கிளர்மணியே!
 குடுவை ஒட்டை காணறியார்,
 குறளில் குற்றம் காண்பாரோ?

(உ-ம்):

எவருக்கும் கிடைப்பதற்கு அரிய மாணிக்கம் போலச் சிறந்து கிடைத்தவளே, கொடுமையிலும் மிகக் கொடுமையானது, உன் அழகின் ஒரு சிறு பகுதி தானும் அறியாதவரும் நெடியகாலம் ஆய்ந்தார் போல வேண்டாத திருத்தங்கள் செய்வதற்குக் கேடான போர் புரியத் தொடங்கியுள்ளார். அம்மா! குடுவையுள் இருக்கும் ஒட்டையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாதவரும் குறள் மாமணியில் குற்றம் காண வல்லவர் ஆவாரோ? (ஆகின் றமை தம் தடிப்பால் அன்றித் தகுதியால் ஆகுமோ?)

கிளர்தல் = விளங்குதல், ஒளிவிடுதல்; நேரா = பொருந்தா; குடுவை = சிறிய நீர்க்கலம்.

64. மொழியறியார் மொழித்திட்டம்

காணற் கரிய கலைக்கூடம்

காண அழைப்பர் சிற்பரையே!

பேணற் கரிய பண்ணைவளம்

பேண அழைப்பர் உழவறிஞர்!

பூணற் கரிய பூணணிந்து

பொலியும் இயற்கை எழிலுடையாய்!

கோணற் கொள்கை கொண்டோரால்

கொந்திக் குதற வந்தாரே.

(உ-ம்):

அணிதற்கு அரிய அணிகள் பலவும் அணிந்து விளங்கும் தாயே, வேறிடத்துக் காண்பதற்கு அரியதாம் கலைக் கூடம் ஒன்றனை அமைப்பதற்கு அத்துறை அறிவு வல்லாரையே அழைப்பர்; பயிரைப் பேணி வளர்த்துப் பெருவளம் கொள்ள விரும்புவவர் உழவுத் துறை வல்லாரையே அழைப்பர்; ஆனால் அம்மையே, உன் இயற்கை எழிலைச் சிதைக்கும் வகையில் நேரற்ற கருத்துகளைக் கொண்டவரை அழைப்பது ஆக்கத்திற் காகவா? உன்னைச் சிதைத்துச் சீரழிக்கவேயாம்.

பண்ணை = பயிர்த்தொழில்; பூண் = அணிகலம்; கொந்துதல் = கொத்திக் காயப்படுத்துதல்.

65. தீந்தமிழ், கோயிலுக்குத் தீட்டு

வந்தார் ஆழ்வார் நாயன்மார்;

வரிப்பா மலரால் வழிபட்டார்;

சிந்தா மணியாம் இம்மணிகள்

சேர்தல் கோயில் தீட்டென்று

தொந்தி வளர்த்தல் ஒன்றேதம்

தொண்டாய்க் கொண்டார் தொள்ளையர்கள்;

செந்தேன் பொழிவைச் சீற்றமிகு

செந்தேட் கடியாய் நினைவாரோ?

(உ-ம்):

அன்னையே, இறைமைப் பெருமக்களாம் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தோன்றினார்கள். நாலாயிரப்பனுவல், தேவார திருவாசக இசைப் பாக்களை வழங்கி வழிபட்டனர். உள்ளத்து ஒளியாக விளங்கிய இப்பாடல் மணிகளின் ஒளி கோயிலுக்குள் புகுதல் தீட்டு என்று தம் வயிறுவளர்க்கும் சிறுமை ஒன்றே தாம் செய்யும் தொண்டெனக் கொண்டனர் குறுநோக்கர். எத்தகு குறைமதியுடையவரும், கொம்புத் தேன் வழிவை, கொடுந்தேள் கொட்டலாக நினைவாரோ? நினைக்கின்றார் என்றால் தந்நலம் அன்றி வேறு என்ன?

வரிப்பா = இசைப்பா. சிந்தாமணி = சிதறாதமணி; அஃதாவது மாலை. தொந்தி = வயிறுபுடைத்தல்; தொள்ளை = துளை; உள்ளீடு இல்லாமை.

66. உணர்விலா என்புதோலர்

நினைக்க நாணும் நிலையாளர்,
 நினக்காம் எழுத்தோர் ஐந்தென்று
 தினைக்குள் பனையை மறைப்பார்போல்
 தீர மறைத்துப் பாழ்செய்தார்;
 மனைக்குள் கூட மாத்தமிழை
 மறந்தும் பேசா மடவோர்கள்
 எனைத்தும் சீறி எழுவாரோ?
 என்பு தோலுக் கென்னுணர்வே?

(உ-ம்):

அன்னையே, நினைக்கவே வெட்கமுண்டாம். நல்லுணர்வில்லார், உன் எழுத்துகள் ஐந்தே என்று, ஒரு தினையுள் ஒரு பனையை மறைக்கும் மதியிலியர் போல் மறைத்துக் கீழ்மைப்படுத்தினார். அவர்கள் செயற்குத்தம் மனைவி மக்களொடு கூட அன்னை மதித்துப் பேசாமடமையராம் தமிழ்க் கேடர் கொதித்து எழும்புவாரோ? மாட்டார்! ஏன்? எலும்பும் தோலும் மட்டுமேயுடைய அவர்கள் உடலில் என்னதான் உணர்வு ஏற்படக்கூடும்? உயிர்த் தமிழ் உறையவில்லை அல்லவோ!

எழுத்து ஐந்து என்றவர், இலக்கணக் கொத்து ஈசானதேசிகர். அவ்வெழுத்துகள்: ற,ன,ழ,எ,ஒ என்பவை.

தீர = முழுவதாக; எனைத்தும் = எவ்வளவும்;
 என்பு = எலும்பு; என் = என்ன.

67. உணர்வு உணர்வாளர்க்கே

உணர்ச்சி மிக்க பாவேந்தர்

ஒழியா துரைத்தார் தமிழியக்கம்;

உணர்ச்சி மரத்த உன்மக்கள்,

ஓட்டைக் குடமாய் நின்றார்கள்;

உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர்க்கென்

றுரைத்த தொல்லோன் உரைமாண்பை

உணர்ந்தும் உணர்த்தா திருத்தற்கென்

னுணர்ச்சி கேளா துரைத்தேனே!

(உ-ம்):

அன்னையே, தமிழுணர்ச்சி மிக்க பாவேந்தர் தமிழியக்கம் என்னும் நூலை ஒரு செய்தியும் குறையாமல் உரைத்தார். உணர்வு குறைந்த உன்மக்களாம் தமிழர்களோ ஒன்றும் கொள்ளாமல் ஓட்டைக் குடத்தில் விட்ட நீரென அவற்றை ஒழுகவிட்டார். மிக முன்னோனாய் தொல்காப்பியன் உணர்வு கொண்டு உரிய கடனாற்ற உணர்வுடையார்க்கே இயலும் என்றுரைத்த சிறப்பையும் உணராதார்க்கு என்ன சொல்வேன்? என் உணர்வு தாங்காமல் உரைத்தேன்.

ஒழியாமை = நீங்காமை; தொல்லோன் = பழமையாளனாம் தொல்காப்பியன்.

68. மொழிக்கேடரை அறிதல்

உரைத்துப் பார்ப்பார் பொன்மாற்றே;
 உரித்துப் பார்ப்பார் நென்மணியே;
 வரைத்தேன் வைப்பே! வான்வளமே!
 வாயால் புகழ்ந்து வயிறெரிந்து
 நிரைத்த பல்லை நேர்காட்டி
 நேர்ந்த நஞ்சை உள்வைத்து,
 விரைத்துக் கேடு சூழ்வாரை
 விரகால் உரவோர் அறிவாரே!

(உ-ம்):

மலைத்தேன் கூடாக இருக்கும் இனிய அன்னையே, வான்தந்த அமிழ்தாம் மழைவளமே, பொன்னை உராய்ந்து பார்த்து அதன் தரம் காண்பார்; நெல்லில் மணி உள்ளதை, அதன் தோலை எடுத்து விட்டுப் பார்ப்பார். ஆனால், வாயால் புகழ்ந்து கொண்டு தம் வயிறு எரிந்து கொண்டும், தம் வரிசையான பல்லை வெளிப்படக் காட்டி அதே பொழுதில் நஞ்சைத் தம் நெஞ்சுக்குள் வைத்து வெறுப்பால் கேடு செய்யும் தமிழ்ப் பகைவர்களை மடமையர் அறியார். அறிவாற்றலுடையவர் தெளிவாக அறிந்து கொள்வார்.

உரைத்தல் = உரைகல்லில் தேய்த்தல்; வரை = மலை; நிரைத்த = வரிசையான; விரகு = அறிவு; உரம் = வலிமை.

69. தமிழ்ப் புணர்ப்பு

அறிந்தால் தமிழின் புணர்ப்பருமை
 அங்கைக் கனியாய் விளங்கிடுமே!
 செறிந்த புணர்ப்பால் உயிர்மெய்யைச்
 சேர்ந்தோர் எழுத்தாய்ச் சுருக்கினரால்;
 மறிந்தும் உயிரோ டுயிரெய்தின்
 மடுத்தார் இடையே உடம்படுமெய்;
 நெறியார் உகரம் உயிர்முன்னர்,
 நிலையா தோடும் நிலைவகுத்தார்.

(உ-ம்):

அன்னையே, உலகை ஒன்று படுத்தும் இணைப்பு இயக்கமானவள்; அதனால் புணர்மொழி எனப் பட்டனை. அவ் வருமை உயிர், மெய் என்னும் ஈரெழுத்துகளையும் 'உயிர்மெய்' என்னும் ஒரெழுத்தாக்கம் கொண்டனை; உயிரும் உயிரும் கூடினால் அவ்விரண்டையும் இணைக்க ய்,வ் என்னும் மெய்யெழுத்துகளை உடம்படுமெய் எனக் கொண்டனை; உயிரெழுத்தின் முன் உகரம் வருமானால் அவ்வுகரம் நிலலாமல் நீங்கவும் புரிந்தாய். இவ்வெல்லாமும் நீ புணர்மொழி என்பதனைக் கையில் கனிபோல் காட்டுவனவாம்.

க் + அ = க; மெய் + உயிர் = உயிர்மெய்; பூ + அழகு = பூவழகு (வ்); கிளி + அழகு = கிளியழகு (ய்); வ், ய் - உடம்படுமெய்கள்; அரசு + இலை = அரசிலை; அரசு + உளது = அரசுளது. உகரம் நீங்கல்.

70. பொருட்பகுப்பு

வகுத்தார் பொருளை அகம்புறமாய்;
 வையம் அறியா வளத்தக்காய்!
 பகுத்தார் திணையை ஒழுக்கத்தால்;
 பாலின் பகுப்போ செவ்வியதாம்;
 மிகுத்தாய் வார்க்கும் மேவரிய
 மேலாம் நின்சீர் அறியாரோ,
 தொகுத்தார் சொல்லின் ஈற்றொலியால்
 தோன்றும் ஆண்பெண் பாலமைப்பே!

(உ-ம்):

உலகம் அறியாத வளங்கள் பல உடையவளே, எழுத்து சொல் என்னும் இலக்கணங்களொடு பொருள் என்னும் இலக்கணமும் தனிச்சிறப்பாகக் கொண்டனை; அப்பொருளை, அகம்புறம் எனத் திணை இரண்டாய்க் கொண்டனை; அத் திணைகளையும் ஒழுக்க வகையால் அமைத்தனை. நீ கொண்ட பாலின் பகுப்பு மிகச் செவ்வையுடையதாம். ஆய்வாரும் ஆய்வரிய உன் அருமை அறியார்தம் சொல்லில் வரும் ஈற்றோசை கொண்டு நகைச் சுவைப் பொருளாகப் பால் வகுத்தார்.

வந்தான் ஆண்பால், வந்தாள் பெண்பால் வந்தார் பலர்பால், வந்தது ஒன்றன்பால், வந்தன பலவின்பால்

வையம் = உலகம்; மிகுந்து ஆய்வார்க்கும்; ஈற்றொலியால் பால் பகுக்கப்பட்டவை வடமொழி, இந்தி முதலியவை.

71. எண்ணிலா இழப்பு

அமைந்தாய் கழகம், பிறமொழிகள்
 அரும்பா முன்மைக் காலத்தே;
 சமைந்தாய் மும்மைத் தமிழ்ப்பகுப்பே;
 ஆன்ற மறையும் துறைபலவும்,
 குமைந்த கடல்கோள் அழிப்புக்கும்
 கொடியோர் செய்த அழிசெயற்கும்
 அமைந்த இழப்பை யாரறிவார்?
 அடைந்த தொன்றாம் நூற்றுக்கே

(உ-ம்):

அன்னையே, மற்றை மொழிகள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே நினக்கென அவையம் அமைத்துக் கொண்டவள் நீ. அம்மட்டோ இயல் என்றும் இசை என்றும் கூத்து என்றும் முப்பகுப்பும் கொண்டனை; அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பால் பேறும், பல்வேறு கலைத்துறை வளங்களும் கண்டனை. அவ்வப்போது ஏற்பட்ட கடல் கோளாலும், அறியா மடவராலும் அறிந்த கேடராலும் எண்ணற்ற இழப்புகளுக்கு ஆளாயினை. நீ இந்நாளில் கொண்டுள்ளவை, ஒரு நூற்றுக்கு ஒன்று என்பதேயாம்.

கழகம் = சங்கம்; அரும்பா = தோன்றா; ஆன்ற = அகன்ற; துறை = பல்வேறு கலைத் துறை.

72. கேட்குஞ் செவிடர்

கேட்குஞ் செவிடாய்த் திரிவார்க்குக்
 கேளாச் செவிடர் மிகநல்லர்;
 ஆட்சிக் கிந்தி ஆங்கிலமாம்;
 அசைக்கும் இசைக்குத் தெலுங்குமொழி;
 கோட்டை சூழும் கோயிலுக்குள்
 கோன்மை கொள்ள வடமொழியாம்;
 வீட்டைக் கூட வேற்றுக்கே
 விட்டுத் திரிய நாணாரோ?

(உ-ம்):

செவிப்பொறி செயல்பட்டுச் செயலாற்றாச்
 செவிடரினும், செவிப் பொறி செயல்படாச் செவிடர்
 மிகநல்லராம். ஏனெனில் அறிபொறிச் செவிடர் செய்யும்
 அழிவுபோல் இவர் செய்யார் ஆதலால். ஆட்சிக்கு
 இந்தியும் ஆங்கிலமுமாம்; இசைப்பதற்குத் தெலுங்
 காம்; கோட்டை கோபுரம் குடியிருப்பு எனக் கொண்ட
 கோயிலுக்குள்ளே ஆட்சி செய்ய ஆரியமாம்;
 பரம்பரை வீட்டையும் அயலார்க்கே விட்டுத் தரவல்ல
 வீணப் பிறவி, அறி பொறிச் செவிடே யல்லவோ!

அசைக்கும் = தலையாட்டும்; கோன்மை =
 ஆளுமை. வேற்று = அயலார்.

73. இனமானம் பேணல்

நாணிப் போனான் “நீசோழன்
 நல்கு மகனோ அல்லை” யென
 பேணற் குரிய இனமானம்
 பேணா மாக்கள், இனங்கெடுப்பார்
 பூணு வலைக்குள் கிடந்தென்றும்
 போகா அடிமை யாய்விட்டார்;
 காணும் தெய்வத் தமிழன்னாய்!
 காண்பார் என்றே இனமானம்?

(உ-ம்):

கண்காண விளங்கும் தெய்வமாகிய தமிழன்னையே, சோழன் மகன் ஒருவனைப் புலவன் ஒருவன் நீ சோழன் மகன் அல்லன் எனக் குடிமானம் பழித்தான். அப் பழிக்குரியவனாக அவன் இல்லாதிருந்தும் பழிச் சொல்லுக்கு நாணிநான். ஆனால் என்றும் போற்ற வேண்டிய இனமானத்தைக் கெடுப்பவர் சூழ்ச்சி வலையுள் சிக்கி மீளா அடிமையாய்க் கிடக்கின்றனர் தன்மானம் இழந்த நின்மக்கள். இவர் என்றுதான் இனமானம் கொள்வாரோ?

பழித்த புலவன் தாமப்பல் கண்ணன் என்பான்.

சோழன் மகன் மாவளத்தான் என்பான். இவன் தமையன் நலங்கிள்ளி.- புறம். 43.

74. எழுத்தில் இனப்பிரிவு

இனத்தைப் பிரித்தல் இழிவென்பார்;
 இனத்துள் இனத்தைப் பிரித்துத்தம்
 இனத்தை வளர்த்தல் குறியாகி
 இயங்கு கின்றார்; கண்ணேரே!
 இனத்தை ஒலியால் செயல்நிலையால்
 இயற்கை நெறியில் பிரித்தவளே!
 இனத்தை உன்றன் எழுத்தினிலும்
 இழிவாய் இணைத்தார் குலங்காப்பார்!

(உ-ம்):

ஆரியர் திராவிடர் எனப் பிரித்துப் பார்த்தல் சிறுதனம் என்று சொல்லித் தன்னின வாழ்வே வாழ் வெனக் கொண்டவர்கள், இனத்துக்குள் இனம் பிரித்தும் பிளந்தும் தம் இனத்தை வெளிப்பட வளர்க்கின்றனர். அம்மா நீயே இச் சிறுமை எதுவும் அற்ற வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்னும் ஒலிநிலைகளை மூவினமாகப் பிரித்துக் கொண்டவள். ஆனால் பார், தன்னலத்தால் இனம் பிரித்தார் என்ன செய்தார்? நின் எழுத்துகளிலும் பிராமண, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர எனப்பகுத்து நெறிக்கேடு செய்துவிட்டார்.

உயிரும் மெய்யில் முதல் ஆறும் பிராமண எழுத்தாம்.

மெய்யின் அடுத்த ஆறும் சத்திரிய எழுத்தாம்.

மெய்யின் அடுத்த நான்கும் வைசிய எழுத்தாம்.

இறுதி எழுத்து இரண்டும் சூத்திர எழுத்தாம்.

75. மொழிக் காவல்

காப்பார் நாட்டைப் படைகொண்டே;
காப்பார் உடலை மருந்தாலே;
காப்பார் வீட்டைப் பூட்டாலே;
காப்பார் உளத்தை நிறையாலே;
காப்பார் தாமும் காவாத
கருத்தால் கயவர் பொருளாகிக்
கோப்புக் கெடுக்கும் நடைநஞ்சைக்
கொஞ்சித் திணிக்க அழிகின்றாய்!

(உ-ம்):

அவ்வவர் நாட்டைப் படை கொண்டு காவல் புரிவர். அவ்வவர் உடலை மருந்து கொண்டு காவல் செய்வார். அவ்வவர் வீட்டைப் பூட்டுதலால் காவல் மேற்கொள்வார். அவ்வவர் உள்ளத்தையும் கட்டமைந்த ஒழுக்கத்தால் போற்றுவார். காக்க வேண்டிய மொழிப் பொறுப்புடையவர்களும் அன்னையே, காவல் கடன் பேணாமல் உன் கட்டுக் கோப்புக் கெடுக்கும் கயமைச் செயல்களைப் புரிகின்றார். தாம் எழுதும் எழுத்து நடையாம் நஞ்சை வலிந்து திணித்து அழிவு செய்கின்றார்; அதனால் உனக்கு நேரும் அழிவு உளநோவச் செய்வதாம்.

நிறை = நேர்பட நிறுத்தும் தன்மை; கோப்பு = கட்டுக் கோப்பு; நடை = உரைநடை, பாநடை.

76. பொருட்பெருக்கம்

“அழியாச் செல்வம் பெற்றாலும்
 அமரர் இன்பம் உற்றாலும்
 ஒழியாச் சுவையாம் உன்நூலை
 ஓதும் சுவைக்கீ டில்லை” யென
 மொழிந்தார் மொழியோ ‘கரும்பு மொழி’!
 மூத்த நலத்தின் முழுவைப்பே!
 கொழிப்பார் உன்றன் பொருட்பெருக்கம்
 குறித்தார் † அரிக்கு நூற்றின்மேல்!

(உ-ம்):

பழமையாம் நலங்களின் முழுதான வைப்பகமாம் அன்னையே, என்றும் அழியாத அளவில் பெருஞ் செல்வம் கொண்டாலும், கிட்டுதற்கு அரியது எனப்படும் அமரர் இன்பம் அடைந்தாலும் நீங்காத நின் சுவைமிக்க நூல்களைக் கற்றுச் சுவை கூர்வதற்கு இணையாக மாட்டா என்று கூறியுள்ளனர். “இம்பர் நாட்டின் செல்வமெலாம்” என்னும் பாடல் கம்பன் கவிச் சுவை கூறும் பாடல். அவர் மொழி விரும்பத்தக்க கரும்பனைய இனிய மொழியாம். உன் பொருட்பெருக்க அளவு சொல்வது என்ன? ‘அரி’ என்னும் ஒரு சொல்லுக்கு மட்டும் நூற்றுக்குமேல் பொருள் உள்ள ஒன்றே சான்றாம்.

† அரி என்னும் சொல்

77. தாழ்மையுள்ள தமிழ் மாணவர்

மேனாட் டறிஞர் ஆய்வாலுன்

மேன்மை உலகம் அறிந்ததுவாம்;

ஈனாட் டறிஞர் இந்நாளும்

இழிவாய்த் தாழ்த்திக் தாழ்கின்றார்;

தேனார் தும்பிப் போப்பையர்

தேர்ந்த அன்பால் 'தமிழ்மாணி'

ஆனார்; அம்மா! 'மெய்கண்டார்'

ஆகும் பேறும் அரிதலவோ?

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, மேல்நாட்டு அறிஞர்களின் ஆய்வால் உன் பெருமையை உலகம் அறியலாயிற்று. ஆனால் இந்த நாட்டில் உள்ள அறிஞர்கள் பார்வையிலோ இந்நாளில் கூடத் தாழ்த்துவதாகவே உள்ளது; அவ்வாறு செய்து அவரும் தாழ்ந்தொழிகின்றார். தேன் எனத் துய்த்த போப்பையர் தம் கல்லறையில் தமிழ் மாணவன் எனப் பொறிக்கச் செய்தார். அன்னையே, மெய்யுணர்வாளர் என்னும் பெருமையைப் பொய்யுணர்வாளர் என்றேனும் அடைதல் கூடுமோ?

தேன் ஆர் = தேனைச் சுவைக்கும்; மாணி = மாணவன்.

78. பொதுமை நலம்

அல்லா வளமார் சீறாவும்,
 அன்புக் கிறித்தின் மாலைகளும்,
 கொல்லாச் சமண சாக்கியரின்
 கொள்கை நூல்கள் பற்பலவும்
 இல்லா மதத்தர் படைப்புகளும்
 ஏற்றுப் பொலியும் எழிலன்னாய்!
 எல்லாம் இயைந்த பொதுநிலையாம்
 எழிலும் போற்றல் உன்சீரே!

(உ-ம்):

எழில் மிக்க அன்னையே, நீ அல்லாவின் வளம் சொல்லும் சீறாப்புராணத்தையும், அன்பே வடிவாம் கிறித்துவைப் பற்றிய தேம்பாவணி முதலாம் நூல்களையும், கொலை புலை கொள்ளாச் சமண சாக்கியக் கொள்கை விளக்கமாம் சிலம்பு, மேகலை, சிந்தாமணி, முதலாம் நூல்களையும், நம்பா மதத்தரின் புத்தம் புதுப் படைப்புகளையும் ஏற்றுப் பொதுநிலைப் பெருமையளாய் விளங்குகின்றனை. இவை போற்றத்தக்க உன் சிறப்புகள் அல்லவோ!

இல்லா = கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத; நம்பா மதம் என்பார் பாவாணர். 'நாத்திகம்' என்பார் உலகவர்.

79. தணிக்கை அமைப்பு

சீர்மை காக்கும் திரைத்தணிக்கை
 செய்யும் குழுவும் உண்டன்றே!
 நேர்மை அறியாக் கடத்துதலை
 நேடிப் பிடிக்கத் துறையுண்டே!
 ஓர்ந்து வரியேய்ப்பு புடையாரை
 ஒடுக்கத் தக்க பிரிவுண்டே!
 சேர்ந்து துணிந்துன் சீரழித்துச்
 சிதைத்தல் தடுக்க அமைப்புண்டோ?

(உ-ம்):

அன்னையே, திரைப்படத்தில் செம்மைகாக்க வேண்டுமெனத் திரைப்படத் தணிக்கைக் குழுவை அரசு அமைத்துள்ளது. கரவு வழியால் கடத்துதல் செய்வாரைக் கண்காணித்து ஒழுங்குபடுத்துதற்குச் சுங்கத்துறையை அரசு அமைத்துள்ளது. கட்டும் வரியைக் கட்டாமல் ஏய்ப்பாரைத் தண்டிப்பதற்காக வரித்துறையை அரசு அமைத்துள்ளது. இவ்வாறாகவும் உன் சிறப்புகளைக் கெடுக்கவும் சிதைக்கவும் திட்டமிட்டு எழுதும் சிறுமையரைத் தடுப்பதற்கு அரசு ஒரு துறையை அமைக்காமை ஏன்? அமையாமை கேடே அல்லவோ!

நேடி = தேடி; ஓர்ந்து = ஆராய்ந்து.

80. வளமார்ந்த திறவோர்

உண்டே பாலுண் பருவத்தே
 உள்ளங் கவரும் பாவல்லார்!
 உண்டே ஒழியா உடற்குறைக்கும்
 ஒல்கா தமைந்த நாவல்லார்!
 உண்டே அறியாப் பசியுற்றும்
 உண்ட தோது முதாளர்!
 உண்டே உண்டே தொண்டொன்றே
 உண்டென் றிருந்த முதுதொண்டர்.

(உ-ம்):

அன்னையே, பச்சிளம் பருவத்தே உள்ளங்
 கொள்ளை கொள்ளும் பாக்களைப் பாடியவர்கள்
 உளரே! நீங்காத உடற்குறை உடையவராய் இருந்தும்
 நாவன்மை மிக்காராய்ப் பலர் இருந்துளரே! முழுதுற
 உண்ண வாய்ப்பற்றுப் பசியால் வாடியவர்களும் தாம்
 உட்கொண்ட கருத்துகளை முழுதுற ஒதிவைத்த பெரு
 மக்களும் உளரே! தம் பிறவி நோக்கே தொண்டு ஒன்றே
 என்று கொண்ட முதுவர்களும் இருந்துளரே! அம்மா
 உன் பெருமைகள் அல்லவோ இவை.

ஒல்காது = குறையாது; உண்டது = உட்கொண்ட
 கருத்து. சான்றுகள் வெளிப்படை.

81. தொண்டர் சீர்

தொண்டர் சீர்த்தி வழிவழியே
 தொடுத்துப் பரவ ஒருமுவர்;
 தொண்டர் அடியிற் பொடிசூடத்
 துலங்கும் ஆழ்வார் பெருமகனார்;
 தொண்டே வாழ்வாய்க் கொண்டுறையத்
 தொண்டு கிழவர் நாவரசர்;
 தொண்டு தொலைத்தே ஒன்பதனைத்
 தொடுத்துக் கொண்டு வாழ்பவளே!

(உ-ம்):

இறைத் தொண்டில் ஒன்றி நின்றவர் பரம்
 பரையில் பாட, தேவார மூவர் தோன்றினர்; அவ்வாறே
 இறையடியாராம் பெருமக்களைப் பாடிப் பரவிய
 ஆழ்வார் பெருமக்கள் தோன்றினர். தொண்டே எம்
 பிறவி நோக்கு எனக் காட்டத் தோன்றியவர் அப்ப
 ரடிகள். அன்னையே தொண்டு இவ்வாறு நிலைபெறக்
 கண்டும், ஒன்று இரண்டு என்னும் வரிசையில் வந்த
 எட்டு, தொண்டு என்பதிலுள்ள தொண்டு என்னும்
 எண்ணைத் தொலைத்து விட்டனரே உன் மக்கள்.
 அதனால் அல்லவோ ஒன்பது என்னும் மேலிடத்து
 எண் சீழே இறங்கியது.

சான்று: “தொண்டுபடுதிவவு”; “எட்டென
 தொண்டென” - சங்கத்தவர்.

“தொண்ணாயிரம் முறை” - பொதுமக்கள்.

82. நட்பின் தலைப்பாடு

பவழம் முத்து பொன்மணிகள்
 பல்வே றிடத்தில் பிறந்தாலும்
 தவழும் அணியில் ஓரிடத்தில்
 தயங்கி ஒளிர் தல் போலாக,
 உவமை இல்லாச் சான்றோர்கள்
 ஒன்றாய் இணைந்து வடக்கிருத்தல்
 தவத்தால் உறுதி செய்தவளே!
 தண்ணார் நட்பின் தலைப்பாடே!

(உ-ம்):

தண்ணிய தமிழே! நட்பின் அருமை நாட்டிய வளே! அன்றையே, பவழம் முத்து தங்கம் மாணிக்கம் என்பவை வெவ்வேறு இடங்களில் கிடைக்கப் பெற்றாலும் அவையெல்லாம் விளங்கும் அணிகலத்தில் ஒரு வரிசையாய் இடம் பெற்று விளங்கும். அது போல் ஒப்பிலாச் சால்புடைய புலமைச் செல்வர்கள் பலர் தம் புரவலனோடு ஒன்றாக வடக்கிருந்தமையைப் புகழ் வளமாகச் செய்தனை நீயே.

கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்தபோது பிசிராந்தையார் முதலியோர் உடனிருந்த வரலாறு சுட்டியது இது. “பொன்னும் துகிரும்” என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழியது.

83. தனித்தமிழ்

தலைப்பட் டாயைக் கடைப்படுத்தத்
 தலைப்பட் டாரின் கரவுகளைத்
 தலைப்பட் டறிந்த மறைமலையார்
 தம்மைத் தந்து தனித்தமிழில்
 நிலைப்பட் டாற்று தொண்டதனால்
 நின்றன் சீர்மை விளங்கிற்றாம்;
 விலைப்பட் டறியா ஒளிமுத்தே!
 விடிவு குடையால் தடைப்படுமோ?

(உ-ம்):

விலை மதிக்க முடியாத ஒளியுடைய முத்துப் போன்றவளே, தலைமைப் பேறு அமைந்த உன்னை அந்நிலையில் இருந்து தள்ளிக் கீழ்ப்படுத்த நினைவாரின் வஞ்சத்தை முதன்மையாக அறிந்து தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்டு நிலையில் தாழாமல் காத்தவர் மறைமலையடிகளார். அவர்தம் தொண்டால் நின் சிறப்பைத் தமிழ்வாணரும் அறிவாராயினர். கதிரோன் கிளர்ந்து ஒளிசெய்யும் போது ஒரு குடை கொண்டோ தடைப்படுத்திவிட முடியும்?

தலைப்பட்டார் = ஈடுபட்டார்; விடிவு = விடிதலைக் காட்டும் கதிர்.

84. பாவகைகள்

தடைப்பா டற்ற ஒலிநயத்தாய்!

தாங்கு பாவோர் நான்குடையாய்!

அடையாப் பரிபா இசைகலந்தாய்!

அமைந்த வண்ணம் நூறானாய்!

நடைப்பால் தேவ பாணிச்சீர்,

நயங்கள் எல்லாம் ஒருங்கடைந்தாய்!

தொடைப்பால் உள்ளம் தொடுக்கின்ற

தோகை மயிலாய்த் தோன்றினையால்!

(உ-ம்):

சொல்லுதற்கு இடராம் எதுவும் இல்லாத ஒலிநயம் உடையவளே, நீ நால்வகைப் பாக்களைக் கொண்டாய்! அதன் மேலும் இசையில் அடங்காதோங்கும் பரிபாடலும் கொண்டாய். மேலும் வண்ண வகை நூறு அமையக் கொண்டாய்! இறைவமுத்துக் கென்றே பெருந்தேவபாணி, சிறு தேவபாணி எனத் தேவ பாணி வகைகளைக் கொண்டாய்; நீ இவ்வாறு இசைத்தொடை இனிதுறக் கொண்டு தோகை விரித்தாடும் மயிலுக்கு ஒப்பாகத் திகழ்கின்றாய்.

வண்ணம் இருபது என்பது தொல்காப்பியம். நூறு என்பது யாப்பருங்கலக் காரிகை. வண்ணம் பாடிய பெருமையருள் அருணகிரியாரும், வண்ணச் சரபம் தண்டபாணியாரும் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரும் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

85. பாக்கள் பிறப்பிடம்

தோன்றும் மாட கூடத்தில்
 துலங்கு நீயே வறுமைபிணி
 ஊன்று குடிசை குப்பையிலும்
 ஊற்ற மாகக் கிளர்ந்துள்ளாய்
 ஏன்ற சிறையில் போர்க்கிடையில்
 எழுச்சி கூர்ந்து மலர்ந்துள்ளாய்;
 சான்ற உன்றன் நறும்பாக்கள்
 சாரா இடமே இலைகண்டாய்!

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, நீ அரண்மனையின் மாட கூடங்களில் விளங்கினை; வறுமையும் நோயும் வாட்டும் சின்னஞ்சிறு குடிசையிலும் குப்பைமேட்டுப் பகுதிகளிலும் சிறந்தனை; ஏற்கப்பட்ட சிறைக் கூடத்தும் போர்க்களத்தும் விளங்கினை; அம்மா, உன் சுவைமிக்க பாடல்கள் தோன்றாத இடமே இல்லை என்பதை உலகம் அறிதல் உண்மையாம்.

இவற்றில் எல்லாம் பாடல்கள் கிளர்ந்தமை புறநானூற்றில் காண்க.

ஏன்ற = ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட. இயன்ற > ஏன்ற.
 சாரா = அடையாத; இலை = இல்லை.

86. பாடிய பெருமக்கள்

கண்டாய் புலவர் பாவொன்றோ?
 காவல் வேந்தர் பாட்டுகளும்
 மண்டோய் கலஞ்செய் குயமகளார்,
 மாறாக் காவல் பெருமகளார்,
 துண்டாய் அறுவைத் தொழில்வல்லார்,
 துலங்கு கொல்லர், வணிகர்பா
 அண்டாத் தேனாய் அமைந்தவளே!
 அறிவின் பொதுமை விளைநிலமே!

(உ-ம்):

அறிவுக் கூறுகள் அனைத்தும் தோன்றிய விளைவு இடமாக இருக்கும் அன்னையே, புலவர்கள் என்பார் மட்டுமோ பாடினர்? நாடாண்ட வேந்தர் பாடல், மண்கலம் செய்யும் குயவர் பாடல், காவல் பணி யினர் பாடல், நெய்வுத் தொழில் வல்லார், கொல்லர், வணிகர் என்பார் பாடிய பாடல்கள் எல்லாமும் பிற மொழியார்க்கு அகப்படாத் தேனாக அமையப் பெற்றவள் நீயேயாம்.

கலம் = ஏனம்; பானை குடம் வனைபவர், வேட்கோவர்; குயவர். அறுவை = நெசவு; அண்டா = நெருங்காத; பெருங்கலம்.

87. போர்க்கேடு

பொதுவாய்த் தமிழைக் காத்தாரும்
 பொருதார் தம்முள் புலிபோல;
 அதுவே இனத்தின் அழிவுக்கும்
 ஆக்கம் கெடுக்கும் தீமைக்கும்
 முதலாய் அமைந்த வினையம்மா!
 முற்றுஞ் சாய்க்கும் பொதுத்தீமை
 கதுவும் போதும் உணராதார்
 கடைசி மட்டும் அழிவாரே!

(உ-ம்):

அன்னையே, சேரர் சோழர் பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரும் தம்முள் பொதுவாகத் தமிழை வளர்த்தனர் எனினும் தங்களுக்குள் புலிகளைப் போலத் தாக்கிக் கொண்டனர். இத் தன்மையே இனத்திற்கு வேறு கேடு இல்லாமலும் இனமே இன அழிப்பாய் நலப் பேறுகளை யெல்லாம் கெடுத்தது. நின் மொழி இன அழிவுகளுக்கெல்லாம் மூலமாக அமைந்த கேடு ஈதேயாம். அதனால் பொதுப்பகையாக இருப்பாரை எண்ணாமல் தமக்குள் போரிட்டு நிற்பார் முற்றாக அழியாமல் போகமாட்டாரே!

கதுவும் = பற்றும். வேந்தர் காலமே அன்றி மக்களாட்சிக் காலமாம் இன்றுவரை நமக்குக் கேடர் நாமே என்பதே.

88. மொழியால் ஒன்றுபடல்

அழிப்பார் அழிப்பை அழித்தற்கென்
 றாகும் வழியும் ஒன்றம்மா!
 மொழிப்பே ராலே ஒன்றாகி
 முனைப்பு சிறுமை தன்னலங்கள்
 ஒழித்தே கூடி, ஒருகருத்தாய்
 ஒலித்தால் தெற்கு மேற்கென்ன?
 விழிப்பாம் வடக்கும், உண்மையிதை
 விளங்கு வாரோ தடிப்புடையார்!

(உ-ம்):

இனிய அன்னையே, நினக்கு அழிவு சூழ்வாரை
 அழிப்பதற்குப் பலப்பல வேண்டா! ஒன்றே ஒன்று
 போதும். அது, மொழியின் பெயரால் ஒன்றுபட்டுத்
 தத்தம் செருக்கு சிறுமை தன்னலம் என்பவற்றை விட்டு
 விட்டு ஒரே குரலாகப் பேசவேண்டும். அவ்வாறு
 பேசினால் தென்பகுதி, மேல் பகுதி என்பது என்ன!
 வட நாடும் உண்மை உணர்ந்து விழிப்பாக இருக்கும்.
 ஆனால் தனித்தனித் தடிப்புடைய நின் மக்கள் இதனை
 உணர்ந்து கடனாற்ற வேண்டுமே!

சிக்கலாதலும் சிக்கலாக்கலும் நாம் சிதறிக்
 கிடத்தலால் நேர்வனவே யன்றிப் பிறரால் நேர்வன
 அல்ல என்பதாம்.

89. சொல் வளம்

உடையாய்! உன்றன் சொல்வளத்தை
 உரைக்க ஒருவர்க் காவதுவோ?
 படையாய் படையாய் படைபடையாய்ப்
 பல்கும் சொற்கள் ஒருவேரில்;
 அடையார் ஓரோர் எழுத்ததுவும்
 அரிய சொல்லாம் சொற்றொடராம்;
 நடையால் காணப் பிறமொழிகள்
 நண்ணாப் பொருள் தாமன்றோ!

(உ-ம்):

எல்லா வளங்களும் இயல்பாக உடைய அன்னையே,
 உன் சொல்வளம் பற்றி என்ன சொல்வேன்! எவர்தாம்
 சொல்ல வல்லார்! அடுக்கடுக்காகத் தொடர்ந்து
 பெருகிவரும் சொற்கள் எல்லாம் ஒரே ஓர் வேர் வழிப்
 பட்டவை என்பதை அறியலாம். ஒவ்வோர் எழுத்தும்
 சொல்லாகவும், சொற்றொடராகவும் விளங்கும்
 அருமையைப் பிறமொழிகளில் காணற்கு உண்டோ?
 இவை உன்தனிச் சிறப்பே அல்லவோ!

ஒரெழுத்து ஒரு சொல்லாதலை 42 என எண்ணி
 னார் நன்னூலார். “உயிர் மவில் ஆறும்” என்னும்
 நூற்பா காண்க. வேர்வழிச் சொற்களை அறிய,
 பாவாணர் இயற்றிய வேர்ச் சொற் கட்டுரைகளைக்
 கற்க. நண்ணர் = நெருங்கா.

90. எதிர்கால ஏற்றம்

ஆமாம் ஒருநாள் உலகெல்லாம்
 ஆய்ந்துன் வளத்தைக் கூட்டுண்ணல்;
 ஆமாம் உலக மன்றத்தின்
 ஆணை குறளாம் என்றாதல்;
 ஆமாம் உலக முதன்மாந்தன்
 அசைத்த மொழிதான் நீஎன்னல்;
 ஆமாம் ஒருநாள் குமரிநிலம்
 ஆதி மாந்தன் நிலமென்னல்!

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, ஒரு நாளில், உலகோர் அனைவரும் உன்னை உணர்ந்து கூடியுண்ணும் விருந்தாகக் கொள்ளாதல் ஆகும். உலக மன்றமாம் ஒன்றிய நாட்டமைப்பின் கட்டளைச் சட்டமாகத் திருக் குறள் ஆகும். உலகத்துத் தோன்றிய முதல் மாந்தன் பேசிய மொழி தமிழே என்பது மெய்யாகும்; அவ்வாறே, கடலுள் ஆழ்ந்த குமரி நிலமே மாந்தன் தோன்றிய இடம் என்பதும் உறுதியாகும். இவையெல்லாம் இன்றில்லையேனும் என்றோ ஒருநாள் மெய்யாவனவாம்.

ஆம் ஆம் = ஆகும் ஆகும்; அசைத்த = சொல்லிய;
 ஆதி = முதல். அது > ஆது > ஆதி.

91. சொற்பொருள்

அல்லில் மலர்வ தல்லிமலர்;
 அன்றி ஒன்றல் அன்பாகும்;
 பல்லின் நீட்சி பல்லிக்கே;
 பலவாய் அமைந்த பல்லாகும்;
 புல்லென் றியைதல் புல்லுதலாம்;
 புல்லா தகறல் புலவியதாம்;
 சொல்லில் பொருளை வைப்பாக்கிச்
 சொல்லும் பெருமை நின்சொல்லே!

பெருமைமிக்க அன்றையே, அல் ஆகிய இரவில்
 மலர்வதால் அல்லி; தன்னை அன்றிப் பிறர்மேல்
 உதவியாய் ஒன்றல் அன்பு; பல்லின் நீளத்தால் பல்லி;
 பலவாக அமைந்தமையால் பல்; புல்லைப் போல்
 பொருந்திக் கிடத்தல் புல்லுதல்; பொருந்தாது
 (புல்லாது) அகலுதல் புலவி; இவ்வாறு சொல்லிலேயே
 அதன் பொருள் விளக்கத்தை அமைத்துக் கொண்டு
 கிட்டுதற்கு அரிய வளமாக்கி வைத்திருப்பவள் நீயே
 அம்மா!

அகறல் = அகலல், விலகல்; வைப்பு = வளம்.

92. மணியும் பதரும்

சொல்லென் றுரைக்கும் சொல்லுக்குச்
 சொல்லும் பொருளோ நெல்லாகும்;
 நெல்லின் மணிதான் இல்லென்றால்
 நெல்லென் னாமல் பதரென்பார்;
 சொல்லில் பொருள்தான் இல்லென்றால்,
 சொல்லும் பதரே; மொழிபதரே;
 வல்ல வகுப்பை அறியாதார்
 வகுத்தார் வாளா இடுகுறியே!

(உ-ம்):

அன்னையே, சொல் என்பதுதான் என்ன? எனின் அதன் பொருள் 'நெல்' என்பதாகும். மணி இல்லாத நெல். பொதுமக்களாலும் பதர் என்றே வழங்கப்படும். அவ்வாறே சொல்லில் பொருள் என்னும் உள்ளீடு இல்லை என்றால் அதுவும் பதரேயாம்; அதனைச் சொல்லுவாரும் பதரே. இச் சிறப்பை அறிய மாட்டாதார் பொருளின்றி வறிதே வகுக்கப்படும் இடுகுறியும் சொல்லே என்று கொண்டு தம் அறியாமை வெளிப்படுத்தினர். "எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித்தனவே" என்பது தொல்லாசான் ஆணைமொழி.

93. அறிதோறும் அறியாமை

குறித்த மூலப் பொருளறியாக்
 குறையும், முயற்சி மேலேயாம்;
 “அறிய அறிய அறியாமை
 அறியத் தோன்றும் எனலறிந்தால்,
 அறிவுக் குறையை மொழிமீதில்
 அறியா தேற்றார் அறிவுடையார்;
 அறிய வண்டித் தடங்காண்பார்;
 அறுகால் வண்டுத் தடங்காணார்!

(உ-ம்):

அம்மையே, சொல்லின் அடிப்பொருள் அறியா தவர் தம் குறையை உணர்ந்து மேலும் முயன்று உண்மை காண மாட்டார். அறிய அறியத்தான் தாம் அதுகாறும் அறியாது இருந்தமை புலப்படும் என்னும் வள்ளுவ விளக்கம் அறிந்தால், தம் அறிவுக் குறையை மொழியின் மீதேற்றிப் பழியார். அஃது அறிவுடையார் செயலன்றாம். வண்டி சென்ற தடத்தை அறிந்தவர், வண்டு சென்ற தடமும் உண்டென அறிய வேண்டும் அன்றோ! அதனைக் காணாமையால் இல்லை எனலாமா? தொல்லாசிரியர் இது குறித்தே “மொழிப் பொருள் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா” என்றார்.

94. பேணி வளர்க்காமை

காணார் கலைச்சொல் ஆக்கத்தை;
 காணார் கல்வி ஊடகமாய்;
 காணார் அரசின் நடவடிக்கை;
 காண்ப வெல்லாம் வாய்வேட்டே!
 பேணா தொதுக்கல் தம்மாட்டை!
 பேணிக் காத்தல் அயல்மாட்டை!
 நாணார் செய்கை ஈதம்மா!
 நயப்பக் காட்டல் வாக்குக்கே!

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, புதுப்புதுத் துறைகளுக்குக் கலைச் சொல் ஆக்கம் புரிந்திருந்தும் புரிய வாய்ப்பிருந்தும் ஆள்வோரும் அறிஞரும் அதனைக் கண்டு கொள்வதில்லை; தமிழைக் கல்வி ஊடகமாகக் கொள்வதும் இலர்; அரசாணை மொழியாகவும் செய்வதில் இவர்கள் வாயாலேயே வேட்டுவிட்டு வேடிக்கை காட்டுபவர். இவர்கள் பேணிக் காப்பது தம் பால் மாட்டை அன்று; பிறர்தம் மாட்டை! தம் செயலை எண்ணி நாணங் கொள்ளாத இவர்கள் ஒரே நோக்கு, மக்கள் வாக்குப் பெற்று அரசு கட்டிலில் வீற்றிருத்தலேயாம்.

கல்வி ஊடகம் = பயிற்றுமொழி.

95. புதுமை வளம்

வாக்குத் திறத்தின் நயங்காட்ட
 வந்தார் அண்ணா, திரு.வி.க.;
 பூக்கும் இனிய புதுமலர்கள்
 புனைய வந்தார் பாரதியார்;
 தேக்கும் தேனாய் நினைப்பாடத்
 தேடி வந்தார் பாவேந்தர்;
 ஆக்கும் அருமைப் பாடெல்லாம்
 அமைந்தாய் அருவி மலையூற்றே!

(உ-ம்):

அன்னையே, நின் சொல்லின் சுவையும் வளமும் திறமும் இந்நாளில் வெளிப்படுத்த அண்ணாவும் திரு.வி.க.வும் தோன்றினர்; புதுமை மிக்கதாய் - தேன் சுரப்பதாய் - பா நூல்கள் இயற்றத் தோன்றினார் பாரதியார். உன்னைத் தேன் வழியப் பாடவென்றே தோன்றினார் பாவேந்தர்; இவ்வாறு அரியவை எல்லாம் எளிமையாய் அமையப் பெற்றவள் நீ! அம்மையே நீ மலையில் ஊற்றெடுத்துப் பொழியும் அருவி போன்றவள்.

பழமை வளத்தொடு புதுமை வளமும் பூத்தது தமிழ் என்றது இது.

96. பலதீறப் பாடல்கள்

ஊற்ற மிக்க அருவியென

ஒழுகும் பாடல் வளமுடையாய்!
ஏற்றப் பாட்டுக் கெதிர்ப்பாட்டோ
இல்லை என்ன நீசிறந்தாய்;
போற்றும் நாட்டுப் பாட்டுகளில்,
பொலியும் ஆட்டப் பாட்டுகளில்,
தோற்றும் இன்பக் கூட்டமுதம்
தோயும் கிள்ளாய்! துணைநீயே!

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, வளமான அருவிபோல் கொட்டும் பாடல் வளமுடையவள் நீ; “ஏற்றப்பாட்டுக்கு எதிர்ப்பாட்டு இல்லை” என்று பொதுமக்கள் கூறுமாறு நீ அப்பாடலால் சிறப்புற்றாய்; இன்றும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களா, பல்வேறு ஆட்டம் கும்மி கோல் பாடல்களா, தாலாட்டா இவற்றின் கூட்டமுதம் கொண்ட பசங்கிளியாகத் திகழ்பவள் நீயேயாம். இனிய தெய்வத் துணையாய் என்றும் இருப்பவள் நீயேயாம்.

பல்வேறு பாடல்களும் அவ்வப் பொருளும் சுவையும் இசையும் கொண்டு தனித்தனி இன்பமும், அவையெல்லாம் ஒன்றற்கு ஒன்று சுவையாக்கிக் கூட்டின்பமும் ஆகும் என்பது இது.

97. ஆண் பெண் இணை

துணையை ஒப்புத் தரமாக்கித்

துலங்கும் தலைவன் தலைவியென
இணைமை சுட்டி இனிப்பவளே!

இயையும் காதல் வாழ்வினிலே
பிணையும் ஆண்பெண் நலப்பாட்டைப்
பேசும் முகத்தால் பெய்பவளே!

மணையிற் பஞ்சாய் மறிவார்க்கும்
மாறா மகிழ்வு சுரப்பவளே!

(உ-ம்):

பருத்தியை அரைத்துப் பஞ்சு பிரிக்கும் மணையிடைப்பட்டார் போன்ற துயரர்க்கும் இன்பம் சுரக்கும் அன்னையே, வாழ்வில் ஆண் பெண் என்பாரைப் பிரித்து உயர்வு தாழ்வு காட்டாமல் தலைவன் தலைவி என்றும் கிழவன் கிழத்தி என்றும் துணைவன் துணைவி என்றும் ஒப்புரிமை தந்தும், இருவர்தம் இணைந்த வாழ்வியலை அவரவர்தம் கூற்று (கூறும் சொல்) வகையாலே வெளிப்படுத்தியும் நலம் சுரப்பவள் நீ.

துணை, இணை, பிணை = ஒப்பு. மணை = பஞ்சாலை. “பஞ்சு படாப்பாடு” என்பது சித்தர் பட்டறிவு மொழி.

98. அருமைப் பாடுகள்

சுரத்துப் பாலை வாழ்வினையும்
 சுவைக்கச் சொல்லும் திறம்வல்லாய்!
 வரத்து மொழியின் சொல்லெழுத
 வரம்பு வைத்த வனப்புடையாய்!
 உரத்திற் கடியிற் செல்லாமல்
 ஒலிக்க வல்ல ஒலிச்சீராய்;
 கரக்குஞ் செல்வப் பெருக்குடையார்
 கருதார் உன்னை வளர்த்திடவே!

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, சுடு நெருப்பு எனப்படும் பாலை நிலத்தையும் சுவையாகப் பாடிய பாடல்களை மிகுதியாகக் கொண்டவள் நீ; நின் மொழியொடு கலக்கவரும் மொழிக்கும் கட்டுக் காவல் அமைத்து எழில் குறையாதிருக்க வழிவைத்தவள் நீ; அன்றியும் மார்புக்குக் கீழாய் அடிவயிறு வரைக்கும் சென்று ஒலிக்கும் துயரம் இல்லாமல் எளிமையாய் இயல்பாய் ஒலிக்க அமைந்த சிறப்புடையவளும் நீ ஆனால் உன்னை வளர்க்கத் தமிழ்ச் செல்வர்களுக்கு மனம் வாராமை ஏன்? கரவான எண்ணம் தானே!

சுரம் = வெப்பம். அகநானூற்றில் சரிபாதி பாலைத் திணைப் பாடல்களாம். மற்றும் ஐங்குறு நூற்றிலும் கலியிலும் பாலைத் திணைப் பாடல்கள் தனித்தனிப் பகுதியானவை. பத்துப் பாட்டில் பட்டினப் பாலை.

99. மொழிபேணார் நிலை

கருதி உன்னை வளர்க்காதார்
 கயமைச் செல்வம் கரிக்கொள்ளை;
 குருதி ஓட்டம் இல்லாரே,
 கூறும் உன்மேல் பற்றில்லார்;
 பருதி ஒளியைப் பாராரே,
 பயின்று நின்னைப் பரப்பாதார்;
 மருதி போல உனைக்காக்க
 மாய்ந்தார் பலரால் அறிவாயே!

(உ-ம்):

அருமை அன்னையே, உன் மகவாகியும் உன்னை வளர்க்க முந்தாதவர் வைத்துள்ள செல்வக் குவியல் எரி கரிக்க குவியலாம். உன்மேல் பற்றுக் கொள்ளா உன் மக்கள் உயிரோடு இருப்பினும் தமிழ்க் குருதியோட்டம் இல்லாதவரே; உன்னைப் பயின்று பரப்பாத படிப் பாளர் உன் மக்களாக இருத்தல், கதிரொளியைக் காண மாட்டாப் பிறவியரே. அன்னையே, உன்னைக் காப்ப தற்காக, சங்கச் சான்றோர் பாராட்டிய மருதியைப் போல் கால வெள்ளத்துப் பட்டு உயிர் தந்தாரும் பலர் அம்மா!

ஆட்டன் அத்தி என்பான் காதலன்; அவன் வெள்ளத்துப்பட்டானாக உடன்பட்டாள் மருதி. இது பழுவரலாறு.

100. வாழ்வார் தகவு

வாயே குறியாய் வாழ்வோர்கள்,
 வாயார் உன்றன் அருளெய்தல்;
 காயே என்று நினைப்போர்கள்,
 கனியார் நின்றன் பண்பாட்டில்;
 பேயே என்று வாழ்வோர்கள்
 பேரா இன்பம் அறியாரே;
 தாயே! அமுதத் தமிழ்மொழியே!
 தமிழேன் கண்ணே! கண்மணியே!

(உ-ம்):

என் இனியதாயே, அமுதே, தமிழே, கண்ணே, என் கண்ணின் மணியே, வாய்க்கு இடும் உணவே குறியாக வாழ்பவர்கள் உன் அன்புக்கும் அருளுக்கும் உரிமையர் ஆகார்; உன்னைக் காய் என ஒதுக்கிக் தள்ளுபவர் உன் உயரிய பண்பாட்டில் ஈடுபாடு காட்டார். தம் வாழ்வைப் பேயாக அமைத்துக் கொண்டு திரிபவர்கள் உன் இன்பமாம் பேரா இன்பத்தை எய்தித் திளைக்க மாட்டார். இஃதுண்மையாம்.

கண்ணே, கண்மணியே என்னும் முடிநிலை, நூல் தொடக்கமாகிய கண்ணே, மணியே, கண்மணியே என்பதனுடன் ஒன்றி மண்டலிப்பு ஆயது.

தமிழ் நூறு

மூலமும் உரையும் முற்றும்

தமிழ் நூறு பாடல் அகர நிரல்

பாடல் தொடக்கமும் பாடல் எண்ணும்

பாடல்	எண்
அம்மா	3
அம்மை	16
அனைமந்தாய்	71
அரிய	54
அல்லா	78
அல்லில்	91
அழிப்பார்	88
அழியா	76
அளக்க	10
அறிந்தால்	69
அன்றோ	4
அன்னை	15
ஆட்டி	37
ஆட்டிப்	49
ஆமாம்	90
ஆலம்	18
ஆலை	28
ஆவிற்கு	34

இயலில்	12
இரத்தல்	35
இன்றென்	29
இனத்தை	74
உடையாய்	89
உண்டே	80
உண்டோ	6
உணர்ச்சி	67
உயிரும	26
உரைத்து	68
ஊற்ற	96
எலியும்	57
எனக்கு	20
ஒன்று	50
ஒன்றே	19
ஒடி ஒடி	21
கட்சி	61
கண்டாய்	86
கண்டு	56
கண்ணன்	47
கண்ணே	1
கண்ணை	நா.மு.
கணிக்க	8
கருதி	99

கற்றார்	36
காடுமலை	48
காணற்	46, 64
காணார்	94
காப்பார்	75
குறித்த	93
கேட்கும்	72
கொடுமை	63
கொம்பில்	59
கூரத்து	98
சீர்மை	79
சொல்லிற்	55
சொல்லென்	92
தடைப்பா	84
தலைப்பட்ட	89
தலையும்	41
தன்னை	58
தாயே	2
தானே	17
திருவே	53
துணையை	97
துறந்தார்	33
தேட்டில்	7
தேனை	30

தொண்டர்	81
தோன்றும்	85
நாடகத்தில்	62
நாடு	43
நாணிப்	73
நினைக்க	66
நீயே	11
நீல	நூ.மு.
நூலும்	9
நோயில்	22
படித்தார்	24
பவழம்	82
பனியே	32
பிரிந்தும்	25
பூவின்	38
பூனை	45
பொதுவாய்	87
பொல்லாங்	51
போதல்	60
மகளே	44
மலரே	5
மழலை	40
மூலப்	27
மேரு	14

மேனாட்	77
மொழியின்	13
யாரும்	31
வகுத்தார்	70
வண்டும்	39
வந்தார்	65
வரையை	52
வள்ளல்	23
வாக்கு	95
வாயே	100
விழியில்	நூ.மு.
விளக்கை	42

அறிஞர் இளங்குமரன் அவர்கள் இலக்கணப் புலவர்
இலக்கியச் செல்வர். தமிழ் மரபு காக்கும் மரபினர்.
நுழைபுலம் மிக்க ஆய்வாளர். கற்றது விரித்துரைக்க
வல்ல பேராசிரியர். கற்றபடி நிற்கும் சான்றோர்.

குறள்கூறும் செந்நெறியில் ஒழுகும் செம்மல்.

பீடு நடையினர், பெருமித வாழ்வினர்.

தமிழ்ப்பணியையே தலையாய பணியாகக் கொண்டு

வாழும் திருமகனார். மொழிஞாயிறு பாவாணர்

வழியில் வேர்ச்சொல் ஆராயும் வித்தகர்.

தமிழ்க் கல்வி இயக்கம் கண்ட தலைமைசால்

பேராசிரியர் செம்மல் வ.சு.ப. மாணிக்கனார் வழியில்

சொல்லாக்கம் செய்பவர். பேச்சால், எழுத்தால்

வாழ்வில் இளைஞர்களுக்கு வழிகாட்டும்

ஒளிவிளக்கு. அவர்கள் எழுதிய இலக்கியவகை

அகராதி சிற்றிலக்கிய வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குக்

கிடைத்த கருவூலம் - கருத்துக் களஞ்சியம்.

- முனைவர் ச. மெய்யப்பன்

எ4, மாதல் குடியிருப்பு

5, டாக்டர் தாமசுசாலை

த்யாகராயர் நகர்

சென்னை - 600 017